THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE.

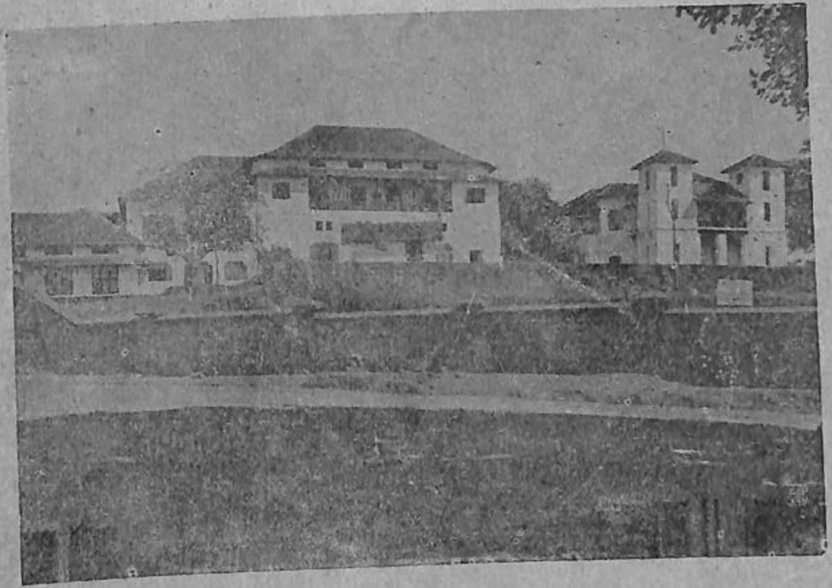

License No. 331 dated 15th October 1935.

ALWAYE, MARCH, 1938.

Editorial Committee.

T. I. Poonen, M. A. (*Editor, English Section, and Manager*)
D. P. Unni, M. A. (*Editor, Malayalam Section*)
V. M. Ittyerah, M. A., B. Litt.
C. P. Mathew, M. A.
K. Jacob, M. A.
A. Aravamudha Ayyangar, M. A.

Rate of Subscription:—Fourteen annas per annum.

NOTE

It is proposed to reserve one page in future issues for news relating to old students. The Editor solicits the sympathetic co-operation of all readers to make that page useful and interesting. It is also hoped that all old students would enrol themselves as subscribers.

Editor.

THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE, ALWAYE, MARCH, 1938.

Vol. XII. MARCH 1938 No. 2

License No. 331 dated 15th October 1935

PRINTED AT THE C. M. S. PRESS, KOTTAYAM, 1938

CONTENTS

	Page
Sermon Preached at the College Day Service—T. G. PLATTEN	1
Editorial	3
A Woman's Sacrifice—T. E. JAYARAMAN	5
What is Romance?—K. PYTHALKUTTY NAIR	8
College Chronicle	9
College Day	11
Report	13
College Day Speeches	21
What I saw in Burma—K. P. PHILIP	23
Arthur Conan Doyle	25
ബാലൻ—എം. ഇ. ചെറിയാൻ	൧
അശ്രനാഞ്ജലി—എസ്. കെ. നായർ.	൨
പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസ നവീകരണം—പി. എം. മത്തായി	൩
കാരുണ്യനിർഝരി—കെ. എം. ജോർജ്ജ്	൪
രണരംഗം—കെ. ഭാസ്കരൻപിള്ള	൫
ഒരു വിഷാദം—കെ. ജി. രാമൻനായർ	൮
സങ്കല്പപ്രണയം—എസ്സ്. കെ. നായർ	൧൦
ആരാധന—പി. കെ. കെ. കർത്താ	൧൨

SERMON PREACHED AT THE COLLEGE DAY SERVICE,
UNION CHRISTIAN COLLEGE, ALWAYE,
13th January, 1938.

Ephesians, IV. 4—16: "There is one body...unto the building up of the body of Christ......the increase of the body unto the building up of itself in love."

IF you are familiar at all with the thought of St. Paul you will know how prominent in his teaching is the idea of the Church as the Body of Christ. In at least three of his epistles he developes the conception which perhaps rises to its loftiest expression in the passage from which I have taken my text. Christians are members of a body, they are no longer individuals but parts of a whole, united into one close fellowship by the life of Christ which dwells in them all.

It seems quite clear to me in reading the New Testament that in this St. Paul was true to the teaching of the Apostles from the beginning. We have only to turn to the early chapters of Acts to read "And the multitude of them that believed were of one heart and soul," and so strong was their sense of fellowship that "not one of them said that aught of the things which he possessed was his own, but they had all things in common."

That fellowship was the one tangible thing which Jesus left behind Him. He wrote no book, He gave no comprehensive code of laws, but He left a group, a society of people. They were to carry on the work He had begun, and it seems quite clear that from the beginning they realized that they were to carry it on *as a society*. An offence against the love and fellowship of the society was the greatest of sins. That is why the sin of Ananias was regarded so severely. It was not merely untruthfulness, but the first breach of the true fellowship.

So St. Paul in writing to the Corinthians upbraids them most severely for their strife and divisions. "Ye are the body of Christ and severally members thereof."

We can have no doubt, then, that this conception is fundamental to true Christianity, yet it is a familiar enough thing to hear people say that they reverence Jesus Christ, but have no use for the Christian Church. One finds that attitude common in England where the Church is always considered a fair target for criticism and abuse. Here it is represented often by those non-Christians who claim to admire the life and teaching of Christ, and yet are bitterly opposed to conversion and baptism. Obviously that attitude springs from the idea that religion is a purely individual affair, that a man can in fact follow Jesus Christ without belonging to the Christian Society. I want to emphasise that the early Church knew of no such thing, and I want to suggest to you some of the reasons.

Alone the individual is incomplete. He cannot by himself know and share in the full Christian experience. Religion comes in many different ways [illegible]nd means many

different things to different people. To one it is largely intellectual: the Christian faith appeals to him as throwing the greatest light on the puzzling problems of the universe. To another the appeal is not intellectual at all, but he has found in faith in Christ a power to overcome sin. Another has found that faith is the only sure rock on which he has been able to anchor in a life which has been full of sorrow and trouble; while another has found in a sense of gratitude to God something which puts a final crown on a life of happiness. One man is a mystic and experiences a direct sense of the presence of God through silent meditation and prayer; while another knows little of such experiences, but finds in Christ the inspiration to a life of service.

All these experiences are different, and therefore incomplete. Each is true, but it is not the whole truth. But by being members of a common fellowship each can learn to share to some extent in the experience of their fellows. Each has found for himself one side only of the power and meaning of Christ, but because their common discipleship binds them together they are able to enrich each other.

In the understanding of the intellectual side of the Christian faith alone there are differences of perception. No man grasps the whole of truth. To one the emphasis seems to lie here, to another there, and only by learning from one another can we begin to glimpse the many-sided whole.

And so to St. Paul the Society, the Body, is not a mere extra, a human device that could be dispensed with: it is essential. Only thro ıgh the fellowship can we hope to attain to a complete understanding and relationship to Christ, "unto a full grown man, unto the measure of the stature of the fulness of Christ."

That is why divisions among Christians have been so tragic. All too often, when men have found their experiences of Him in different ways, instead of bringing them as contributions to the common life, they have insisted that their own experiences were the only true and genuine experiences, their ways of thinking and worshipping the only right ways, and have gone off and formed separate societies of their own, thus both cutting themselves off from what they might have got from others, and depriving the others of what they might have given.

It is a matter for profound thankfulness that to-day many of the severed parts of Christ's Body are drawing together and showing a desire to learn from each other and share with each other. That is, I know, the intention which animated the founders of your College here, as it is also our ideal in the Madras Christian College, where representatives of many different parts of the Body are living and working together. Sometimes it means that those brought up in different traditions will have to take part in forms of worship which do not seem most natural or helpful to them. But let each go prepared not to criticize, but to find something which he can take to enrich his own experience. Sometimes it is rather a shock to find that fellow-Christians are perhaps indifferent or even hostile to a practice or a custom which we ourselves find full of meaning. It does not follow that we

should abandon that which is helpful to us, but let us not criticize others because they do not understand it, but rather look for those things in their practice which are lacking in ours. It is only when we come together prepared to learn as well as to give that we shall make progress to that fuller unity which we desire.

As you know, there is a scheme to unite three of our Churches in South India, a scheme which hangs fire because of hesitations and reservations, but which you, the rising generation of Indian Christians must see brought to fruition. I am often told that students are not interested in the question of these divisions between the Churches. At your camps and conferences you always want to discuss topics such as Christianity and Communism, War, Nationalism, and so on. That is quite right. They are the great issues of the day. But nevertheless I want to appeal to you with all the force I can to put right this great evil of the cleavage between the Churches first, for it will not be until there is a united Church that Christians can give their true and clear answer to these great challenges which face our faith in the world to-day.

T. G. PLATTEN.

EDITORIAL

The Travancore University

THE Travancore University has, as our readers are aware, been ushered into existence by Royal Proclamation. It is our fervent hope that this younger of our Indian Universities will have a great future and redound to the glory of Travancore. The aims and hopes of the University have been stated in authoritative terms by those competent to do so and it wou be superfluous on our part to traverse he same ground. Political and administi ve difficulties have no doubt stood in the ıy of the realisation of a Pan-Kerala University and to some extent this will be a disappointment to well-wishers of this College. We are, however, grateful that it has been possible for this and other private Colleges in Travancore to be admitted to the privileges of the University. We are assured that every effort will be made to keep the standards of the University high, and we trust that the Travancore University will abundantly justify its existence and find an honoured place among the new Universities of India. Whether by some favourable turn of circumstances it may eventually prove to be the first step in a larger Pan-Kerala undertaking, it is now premature to prophesy.

A Royal birth

The birth of a prince in the line of succession to the Travancore throne is a matter of deep rejoicing all through the State. We pray for the long life, health and prosperity of the new-born prince.

Dr. A. G. Hogg

The impending retirement of Dr. A. G. Hogg, Principal of the Madras Christian

College, removes from this country one of our foremost educationists. Many are still alive who remember the arrival of Professor Hogg at Madras curiously enough as Professor of History in the vacancy caused by the death of the late Professor Kellet. Though Mr. Hogg taught History and Economics for some time, it was as a Philosopher, Theologian and Preacher deeply interested in the intensely personal problems of youth during formative years that he made his mark. He has more books to his credit than any of his colleagues, and his works have been appreciated by those competent to pronounce on the subject. The high place he has earned for himself in scholarly and religious circles is amply indicated by the D. Litt and D. D. Degrees which were successively conferred on him by the Edinburgh University. *Karma and Redemption* was, we believe, his first work. But to many students he is best known as the author of *Christ's Message of the Kingdom*, originally written in parts as a study book for Bible circles in Madras in 1910 and subsequently made available to the public both in Britain and India. In important respects the book has undergone vital alterations since it first appeared. That the book did once play a great part in stimulating thought in student circles on the Christian interpretation of life, no one will deny. For many years Doctor Hogg was a leading participant in the Student Camps conducted first by the Y. M. C. A. and later by the S. C. M. Few educationists in Southern India have given their time so ungrudgingly to enquiries on the deeper problems of life as faced by the young in their most critical years. The hospitality afforded by the Hoggs to their student friends was proverbial. They go back to their native land after thirty-five years of devoted service in a tropical Indian climate. Wherever they may eventually decide to settle down, it is our fervent prayer that God may enable them to spend the evening of their lives in that tranquil atmosphere of repose which they so eminently deserve.

The Rev. A. J. Boyd

The appointment of the Rev. A. J. Boyd as Dr. Hogg's successor will, we are sure, be widely welcomed. Mr. Boyd has abilities and experience of a varied kind. He was once present at our College Day celebrations. Under his regime we expect the Madras Christian College to evince the same interest in our modest venture which his predecessors who were teachers of its founders were known to take, and we look forward to further opportunities of contact with him.

The Late Dr. K. Kuruvilla

We have learned with regret of the death at Tiruvalla of Dr. K. Kuruvilla who was for some years the Medical Officer at Parur, and whose services were then readily available for our students and staff. We offer our condolences to the bereaved family.

A WOMAN'S SACRIFICE

THIS is the story of Papathi's self-sacrifice and renunciation—the story of her great and glorious love—and its dire consequences.

When you saw Papathi at work, making and selling 'appams' every morning, you would scarcely think that Love would ever come to her, that Cupid would ever deign to play his tricks on this insult to nature. Papathi was a midget. She was three feet odd inches tall; she had short, stumpy and bandy legs; queerly enough she had broad hips and for a midget, a voluminous bosom, surmounted by a thick neck; her arms began like a normal human being's, well-rounded and stout, but ended abruptly, making them look like dough-rollers—and the whole was graced by a broad and round face, extremely ugly and extremely funny. Her teeth were prominent, three of them jutting out a clear inch from her upper lip. When, with this misshapen body, she walked, she waddled like a duck; when she talked, she lisped like a small child; when she laughed she roared like a hyena. This was Papathi, who became a humble vassal of Cupid and, in her own way, set an example to lovers. Her saga has not been sung; no pen has set in golden characters the story of her sacrifice; she has been forgotten and left in oblivion—so mine be the task of doing justice to one of fortune's orphans.

As I told you before she sold 'appams.' Every morning she would carry with her her rude oven, two mud pans, a big basket, a vessel of rice-flour, kneaded with a liberal quantity of water to the consistency of thick soup, and set up her shop at the corner of the street. Her appams were deservedly famous. Men who shunned her and laughed at her femininity, women who shunned her as a travesty of womanhood, and children who ran away from her as from a goblin,—all forgot their scorn and fear and flocked round her to buy her 'appams.' And so she lived and grew rich, for one in her position, and no man or woman cared to know what she thought or felt.

But her heart was as quick as any one else's. She longed as greatly for love, husband, children and a home of her own as any Hindu girl of fourteen or fifteen. Her longing was even greater—how great it is beyond me to say. She dreamed of a dashing and romantic lover, who would carry her off and love her as Rama loved Seeta. And her dream became to her as real as anything else in the world. She would be loved, courted and married one day, even though she was a middle-aged woman now—she was sure of that. But meanwhile her romantic and love-lorn heart gave her no peace—her sex-starved body made life impossibly dreary. Eternally worried and depressed, jealous of every woman in the world, she developed an inferiority-complex and shunned men and women. But her feminine vanity did not leave her. Single and well-off, she could afford to beautify her ugly body—and that she did. She bought good sarees and wound them round her

misshapen form. She even bought some trumpery jewels. These, she was sure, would win her her Romeo, when he came along, as he was bound to.

And now Fate brought Madurai to Papathi's place. With Madurai, an oil-monger's rich widow and Papathi Fate formed again the eternal triangle.

Madurai was a very handsome and robust young man. But his looks belied his character. He was a happy-go-lucky, lazy scoundrel, who was more industrious than the proverbial ant in trying to get easy money. When, in the course of his peregrinations, he came to Papathi's small town and heard of the rich widow who lived there, he thanked his stars and fixed up his abode there. He was sure his good looks would win him the widow's favours and, what was more important, her money. And when he learnt that the widow was a devotee of Venus and had already had one or two *inamoratos* on whom she had wasted some of her money, our 'Laughing Cavalier' smote himself on his chest and swore a mighty oath that the widow's money should soon become his or he would know the reason why.

The widow also heard of Madurai and saw him—not a very difficult thing, seeing that he lived opposite her. When dressed in her best she came out every day to preen herself in the porch of her house, the first thing she saw was Madurai. He would look at her with the leering, unabashed, and bold looks of the confirmed woman-killer that he was. As though in great anger she would turn her face away from him.

Thus time went on without matters coming to a head. Drat the woman, thought Madurai, how long was the fat widow going to play the shocked innocent? When was she going to yield to the inevitable and fall for him? He fretted and fumed and cursed the delay...

....

Papathi, whose shop was patronised every morning by Madurai, began to adore and worship him. Here was the man of her dreams. The half-an-hour that Madurai used to spend at her shop, daily eating her 'appams' and gossipping with her, was to her Elysium. She lived and blossomed in his presence like a dried plant revived by opportune showers. Her love grew and grew in her heart till she had to reveal it to him or burst her heart. But how could one win this demigod? To speak her love to him would only provoke his scorn. She tried all her wiles and charms, but in vain. There was no sign that he was aware even of her womanhood. How to win his love then? She gave him her best appams and refused money for them. But was he aware that it was Love that gave him such appetising and sweet breakfasts? Not he! The more Papathi showered her best on him, the blinder was he to her love.

Soon Papathi began to perceive that he was growing thoughtful and preoccupied. Could it be, she thought, placing her own interpretation on this change, that he was falling in love with her at last? Oh joy! But was it possible? No!—yet why not? Well, she would

put an end to this tormenting doubt—she would ask him what was worrying him. And she did one day. His reply was the cruellest blow she ever had suffered. He told her that he loved the widow and that she did not seem to return his love.

Papathi went home, took off her beautiful saree and lay down in a dark corner of the room. What a fool she was to hope that he, the flower of men, would ever love her, ugly and misshapen? But, God wot, such a thing could happen and has happened oft. It was her cursed fate, that she should always be a lonely woman. No going against that. Three days she lay thus in inconsolable grief. Slowly she grew calm and there was to be seen a bright light in her eyes. There was one thing she could do—no one could prevent that—she would hide her love deep in her heart but adore him still, dumb. No, she would go farther than that. She would work for his happiness. She would win him the widow. That was it! She would make him happy and find pleasure, comfort, and balm to her heart in seeing him happy. Thus she offered herself as a sacrifice at the altar of Love. If you ask me how she came to be so noble, like the heroines of legend, I cannot tell you. Perhaps it was one of the many queer tricks of the blind god.

She grew strong in her resolution. Now she would set about her self-imposed task. By no means should Madurai suspect what she was up to. How was she to do it? Ah—she had it! Were not women susceptible to flattery?—and did they not always admire men, who are the idols of other women? Would not constant praise of Madurai, showing him up as the idol of womankind, do the trick? She would work upon the widow's womanly jealousy. She would sing paeans about his beauty, manliness, virtue—she could do that only too easily. She would tell her what a god he was. Then after bringing them together she would disappear from their life. Perhaps one day Madurai would realise her great love and great sacrifice.

She began putting her plan into execution. She became a constant visitor at the widow's house—she who had only a slight acquaintance with the widow before. The good-natured widow liked her visits and talked with her for hours together. Adroitly Papathi introduced Madurai into their talk every day. Soon there was not one day when the widow did not hear of him, his virtues, his thousand adorable qualities, his peerless beauty. She was told how deeply Madurai was in love with her—how eagerly he longed for her. She was told that by her beauty she was the only woman for him. The widow smirked and simpered. She showed signs of yielding. But one day she asked Papathi why Madurai did not press his suit himself and was told that, with the humility of a true lover, he was doubtful how she would receive him. At another time she asked Papathi why she was so greatly interested in Madurai. Papathi laughed it off. At last the widow promised to see Madurai and talk to him.

Papathi rushed to Madurai and told him that the widow had casually express-

ed a desire to see him—without telling him of her part in the affair. Madurai did not wait to explain to himself this change in the widow's treatment of him. He went to her, sure that the glittering prize was now in his grasp.

With the happiness and glow of virtue that comes to one who has performed a noble deed in a noble manner, Papathi sat in her room. Not but there was a cloud in it. Madurai and the widow would now be steeped in happiness. Would they ever think of her? But why should they? If *he* found happiness was it not enough joy for her?

The door was kicked open and in rushed Madurai, anger and chagrin writ on his brow. You meddlesome, misshapen beast, you venomous little imp, what have you done? Who asked you to poke your filthy nose into my affairs? You have spoiled my happiness, you cat! Who asked you to tell the widow that I was humble and modest? She spurned me—me who was never spurned by any woman. She told me that if I was too modest to storm a woman's mock obstinacy I was not her man. She implied that I was your lover. What did you tell her, you spawn of Shaitan?

"I only praised you, Madurai, thinking that I could win her for you."

"You did—but what devil put you on to it? I would break your neck for you, if you were not a—a monkey. Oh that I should be thought of as *your* lover, that I should be spurned by a fat widow—an oil-monger's widow!" The door slammed behind him.

Dashed scurvy, you say. But that is the story of Papathi's self-sacrifice.

T. E. JAYARAMAN.

WHAT IS ROMANCE?

[A PROTEAN MAGIC.]

Into every man or woman's life, at some time or other comes that curious yet fascinating experience that we all know by the name of Romance.

What really is Romance? Whence does it emanate? Does it affect every one at some period during their existence or is it reserved for a few, as many novelists would have us believe?

It is not possible to fix any specified time for its arrival, stay or departure. But on the whole youth may be regarded as more likely than age to be visited by Romance. Quite naturally, too. Young people, undisciplined in the school of life, open wide the gates of their hearts to let the stranger in; they are prepared to hear what he has to say, to listen to him and to learn from him. Whether he is good or bad they prefer to find for themselves and to win or lose in the attempt whilst older people, more cautious and callous by experience, hardened and made wise by life, regard any intruder with suspicion. Little wonder, therefore, Romance does not find its way so easily into their life.

Romance is idealistic (and utopian) in

effect. It embodies only the purest and noblest of thoughts, only the most beautiful and expressive of actions. What fuller explanation could be given, what more final proof of its nobility than the results of Romance itself? Mere mortals, very ordinary people, are transported from their sheer commonplace existence, whosoever their companions be, whatsoever their surroundings are, to places of ethereal beauty and charm. Their feelngs are those of rapturous delight and eternal happiness. Why, even the hardened and habitual criminal has been turned from vice to virtue by Romance!

To many peoples' minds Romance merely conjures up a picture of love-making, betrothals, wooing and the like. These are only branches of Romance, which duly associate themselves with the younger people; do their lofty ideals and high hopes vanish immediately the so-called Romance of love-making leaves them? Do they become automatically practical and matter-of-fact? No! Romance comes to them in other ways. A wonderful scene created by nature, perhaps a sylvan glade, verdant and fresh in the heart of a black impenetrable forest, or, may be, a dry and arid desert, sun-baked and dust-laden, stretching in a series of undulating sand dunes to the distant horizon may bring Romance to some. Yet others find it in the appeal of the fine arts,—in haunting and inspiring melodies, intriguing dramas, and witty comedies; yet others perhaps find it in the uncanny life-like art of well-painted portraits, or in the fulfilment of a life-time's ambitious task, whether it be a gem of architecture or a scientific discovery of the rarest order. When Romance comes to men, whatever they may do, their acts will be shrouded in Romance.

Not only in their own pursuits and pleasures do people find Romance. Perhaps real Romance is to be sought after in the slums where the direst poverty reigns; where common misery creates unselfishness and comradeship. All day long and every day are deeds done which would stir the heart of any man.

Is not this discovery of noble virtues in the poorest of the poor and lowest of the low Romance? Is there not Romance in their lives?

K. PYTHALKUTTY NAYAR,
Class III, Gr. IV B.

COLLEGE CHRONICLE

1937

August 25. The College reopened after the Onam Holidays.

Sept. 6. I. Terminal examination commenced.

Sept. 10. Dr. R. B. Manikam, secretary, Central Board of Christian Higher Education, arrived from Kottayam. He attended a meeting of the Economic Enquiry Committee

in the College at 11 a. m. and was met by the Teaching Staff at Tea at 4. 30 p. m. He addressed a committee meeting of the Student Christian Fellowship at night in the college chapel.

Sept. 13—28. Michaelmas Vacation.

Sept. 24. Dr. K. L. Moudgill, Ag. D. P.I., Trivandrum, visited the College.

Oct. 1—4. Retreat for the past and present students of the College was held by the Rt. Rev. H. Pakenham-Walsh.

Oct. 8. Dr. and Mrs. Boer of the Voorhees College, Vellore, visited the College.

Oct. 20. The Rev. Norman Goodall, Foreign Secretary of the London Missionary Society, arrived at 6. 30 p. m. with the Rev. Arnold Legg.

Oct. 21. The Rev. N. Goodall addressed the whole College at 9. 30. a. m. and left for Coimbatore in the afternoon.

Nov. 2. H. H. The Maharaja's Birthday. A special meeting was held under the auspices of the Associated Societies of the College to celebrate the day and a telegram of felicitations was sent by the Principal to H. H. The Maharaja.

Dec. 8. Selection and 2nd Terminal Examinations commenced.

Dec. 16—Jan. 4. Christmas Vacation.

Jan. 8. Results of the Selection Examination were published.

Jan. 13—The College Day was celebrated this year on the 13th and 14th of January. On the morning of the 13th Rev. T. G. Platten of the Madras Christian College delivered the College Day Sermon (published elsewhere). At 3-30 in the evening was held the public meeting, Mr. Chandrasekharan, Pro-Vice-Chancellor, Travancore University, presiding. Mrs. Velayudha Menon and Mr. P. S. Velayudan were the other speakers. After the welcome speech from the Principal the report of the College was read. The prizes were given away by the chairman after a speech. The President then spoke about the University and expressed his appreciation of the work done in the College. The function then terminated with a vote of thanks.

In the night the students of the College put on boards "Silver Box" in English and 'Kalla pramanam' in Malayalam, both of which delighted the audience.

The next morning, all the students and the members of the staff gathered together for a social.

There was a dinner given to the old students of the College at noon.

At 4. 30 in the evening a football match was played between the old and new students. This was the last of the festivities and with it ended the celebrations of the College Day. We resumed our normal work after two days of rejoicing.

Jan. 14. His Holiness the Catholicos and the Very Rev. Ramban Kuriakose of the Malankara Syrian Church arrived.

Jan. 15. H. H. The Catholicos addressed a special meeting of the members of the Malankara Syrian Church at 11. 15 a. m. in the college chapel.

Feb. 2. Their Lordships the Rt. Rev. Mar Yohannan Timotheus and the Rt. Rev. Mar Mathews Athanasius of the Mar Thoma Syrian Church arrived at 5. 30 p. m. A special meeting was held at 6 p. m. to accord them a fitting reception.

Feb. 2. The College Football Team played a match with the Ernakulam Co[illegible] and won the match by 2 to 1 goals.

Feb. 3. Rt. Rev. Mar Yohannan Timotheus celebrated Holy Communion in the chapel at 7 a. m.

Feb. 3. Mr. T. S. Venkatraman addressed a special meeting of the Associated Societies at 4. 10 p. m. on his impressions of the Science Congress held at Calcutta recently.

Feb. 4. Mr. J. S. Aiman, Y. M. C. A. Secretary, paid a visit to the College at 10. a. m. He took part in a meeting of the Alwaye Y. M. C. A. Board.

Feb. 11. There was a Parliamentary debate under the auspices of the Literary and Debating Society of the College at 3. 30. p. m. The subject of the debate was the Wardha Scheme of Education. Messrs. T. V. Ramanujam and A. Aravamuda Ayyengar, Lecturers, also took part in the debate.

Feb. 19. The Religious Examinations for the senior classes were held from 10—1.

COLLEGE DAY

13th January, 1938.

Welcome Speech by the Principal.

AS Principal of this College it is my pleasant duty this afternoon to welcome to this gathering the distinguished educationist who has kindly agreed to preside over it and all the other friends who have honoured us by their response to our invitation.

May I take this opportunity, sir, on behalf of this College and on my own behalf, to offer you our very warm congratulations on your appointment as Pro-Vice-Chancellor of the new University of Travancore? As a member of the Committee that was appointed to advise you about the formation of that University I had ample opportunity to see you at work in thinking out and surmounting the many problems that arose in connection with the constitution of the University and I can testify to the extraordinary tact and ability with which you formulated your proposals for the Government and steered them safely through the Advisory Committee and the Legislature. Those proposals might not have solved all the problems that arose or satisfied all the conflicting interests that clamoured for recognition. It will be your duty as Pro-Vice-Chancellor to work for such modification and amplification of the proposals as are found necessary in the light of experience. But the solid work you did as Special University Officer will stand as a perpetual monument of your wide educational experience, your great powers of persuasion and your extra-

ordinary ability in dealing with different types of men in the formulation of a difficult public scheme. We heartily congratulate you on your achievement and wish you every success in your new sphere of service.

The new university has started, and rightly started, with the specific object of giving a practical turn to educational aims by the development of technological studies. In trying to achieve that object the Travancore University may well blaze a trail for the other Universities in India and bring about—to use a hackneyed word—a new orientation of educational policy all over this country. We shall, in our small measure, be prepared to play our part in this very laudable attempt. But you will join with us, sir, in our conviction that in spite of all the technological advancement for which the new University may pave the way, an honourable place will always remain in educational schemes for institutions like this which seek as their primary aim to foster in the minds of the young the ideals of corporate life and service.

We think of you this afternoon not only as the Pro-Vice-Chancellor of our University but also as a distinguished alumnus of a College which we look back to as the main source of the inspiration for our work in this place. We welcome you, sir, most heartily.

The Rev. T. G. Platten brings us the greetings of the Madras Christian College and he knows that he is peculiarly welcome to us. We are happy to remind ourselves that on this very day that College is celebrating the 100th. anniversary of the birth of its founder, Dr. Miller. May we commission you, sir, to convey to our *Alma Mater*, its Principal, Staff and students, our heartiest felicitations and good wishes?

We have heard with regret that Dr. Hogg, the present Principal, will retire from service at the end of this year. To some of us it is difficult to think of the Madras Christian College apart from names like those of Dr. Miller, Dr. Skinner, Dr. Moffat and Dr. Hogg. It is with an effort that we realise that the generations pass, but their work abides. Dr. Hogg gave most unstintingly of the riches of his deep mind and simple character. Such giving as his is twice blessed. It blesseth him that gives and him that receives. Tell him, Sir, and his wife that wherever they are there are many people in South India who will remember them with gratitude and affection.

We are very grateful to you, sir, for coming here at very great inconvenience to yourself. We appreciate your participation in our celebrations very much. You are most heartily welcome.

Mrs. Velayudha Menon needs no introduction to an audience like this. A leading figure in the field of women's education in Cochin and an accomplished speaker, she has placed us under a great debt of gratitude by her kind response to our invitation. Lady, I welcome you most heartily.

Mr. P. S. Velayudhan is one of our most brilliant old students. After passing his M. A. in History in the First Class, he is now on the Staff of the College at Ernakulam. I welcome him and through him all our old students most heartily.

It is now 17 years since we began our work here. How time flies! Very soon we shall have with us the children of some of those whom we first taught. So the generations come and go. Sometimes I ask myself, what does it all mean? What have we really accomplished? Is there anything that will survive the ravages of time? In moments of depression one doubts, but when we think of persons like Mr. Velayudhan doing his work at Ernakulam and of hundreds of others like him in their different stations of life—some in the public eye, others obscure and unknown—we feel that in them and their lives we renew our youth and are back again in June 1921 when we first met a batch of 64 students—some of them not much younger than ourselves—in an old rented building, not much beyond a stone's throw from where I stand now. Dear friends, you are most heartily welcome.

Ladies and gentlemen, I welcome you all most heartily and thank you for your presence here this afternoon.

REPORT

From 22nd December 1936 to 13th January 1938.

This report relates to the period which has elapsed since the last College Day.

College Day—1936.

THE last College Day was celebrated on Tuesday, 22nd December 1936. The College Day service in the morning was conducted by Prof. R. S. Macnicol of the Madras Christian College. The Public Meeting was held in the afternoon with Mr. C. Mathai, retired Director of Public Instruction, Cochin, in the chair. The speakers at the meeting were Prof. R. S. Macnicol, Mr. V. K. Joseph Mundasery, Mr. K. P. Vasudevan Pillai (old student) and Mr. P. J. Thomas (then a student of the College). After the Public Meeting there was the usual Foot-ball match between the old and present students. Later in the evening the members of the Dramatic Society put on boards Sheridan's "A Trip to Scarborough" and Mr. E. V. Krishna Pillai's "Vismrithi" (വിസ്മൃതി). The next morning there was the usual social for the present students, old students and the members of the Staff and their families. The Old Students' Association met soon after and elected the Managing Committee for the following year with Mr. P.S. Velayudhan as the Secretary. The functions were brought to a close with the usual cosmopolitan lunch for the old students and the members of the Staff. We are very grateful to the president of the Public Meeting and all the others who participated in the Celebrations.

Strength of the College and Examination Results.

The strength of our classes towards the end of the last academic year was as follows:—

Senior B. A.	76	Junior B. A.	54
Senior Inter	103	Junior Inter	124

Of these 256 lived in the College hostels

and the special lodge arranged by the College, and 101 outside.

College Examinations.

All students in the Junior B. A. Class were promoted to the Senior B. A. Class and 104 out of 124 students in the Junior Intermediate Class were promoted to the Senior Intermediate Class.

University Examinations.

B. A. Degree Examination.

	Number of passes.	Percentage.
Part i—English	39 passed out of 67	i. e., 58%
Part ii—Malayalam	53 passed out of 70	76%
Part iii—Optionals :—		
Mathematics	9 passed out of 11	82%
Philosophy	6 passed out of 8	75%
History & Economics	7 passed out of 10	70%
Economics & History	36 passed out of 38	95%

Mr. K.S. Lakshmana Panikar was placed in the Second Class in Malayalam, Messrs. E. J. Markose and P. P. Philip were placed in the First Class and Messrs K. C. Jacob and V. Mathai in the Second Class in Mathematics, Messrs. P.T. Cheru and K. P. Paul were placed in the Second Class in Philosophy and Messrs. P. K. Chandrasekaran Pillai, P. Harihara Iyer, P. M. Isaac, and K. S. Lakshmana Panikar in the Second Class in Economics. The percentage of complete passes for the B. A. Degree Examination was 47.

Intermediate Examination.

85 students appeared for the Examination, and in

Part i—English	51 passed i. e.,	60%
Part ii—Malayalam	74 ,,	87%
Part iii—Optionals	61 ,,	72%

44 per cent passed in all parts, 9 taking a First Class. They are Messrs. R. Bhaskaran Nair, T. Chacko, K. Cheriyan, K. George Vaidyan, M. M. Samuel, N.G. Thomas, C. Geevarghese, V. Gopalan Nair and V. R. Sivaramakrishna Iyer.

Strength this Year.

At the beginning of this academic year the number on our rolls was 359. Of these 265 were in the College hostels and a special lodge arranged by the College and 94 living outside with parents or guardians. In the course of the year 7 students have left us. The present strength of the College is distributed as follows :—

Class iv	54	Class iii	59
Class ii	99	Class i	140

The distribution of students in the hostels is as follows :—

North-East Hostel	58
Holland Hostel	67
Tagore Hostel	52
New Hostel	51
Skinner Hostel	26
College Lodge	4

Our students are as usual drawn from all parts of Travancore, Cochin and British Malabar.

In Memoriam.

Mr. K. C. Paul, a student of the Junior Intermediate Class and an inmate of the New Hostel was taken ill soon after he joined the College. Though he was taken home and everything possible done in medical attendance and nursing the illness took a serious turn and he passed away on the night of July 2, 1937.

When we re-opened after the Michaelmas holidays we got the sad news of the passing away of Mr. K. Kuttikrishna Menon, another student of the Junior Intermediate Class, a day-scholar coming from his home in Parur.

We offer to the parents and friends of both these young men our most heart-felt condolences in their great bereavement.

New Developments.

The most outstanding new development during the period of report has been the incorporation of this College into the Travancore University. We are very grateful to the Government of His Highness the Maharaja that in the new University our College along with the other private colleges in the State has been granted the same position and privileges which we have been enjoying under the auspices of the Madras University. It is our sincere prayer that the University of Travancore may be enabled to become a home of higher education, research work and real culture and that it may realize to the fullest extent the ideal that it has placed before itself of relating higher education to the practical needs of everyday life.

Coming to matters of lesser importance we have to record that we started this year Group iii-b of the B. A. Degree Examination for which affiliation had been secured even in the previous year.

The Central Board for Christian Higher Education has once again considered our need for expansion so that we may be more effective as a centre of higher education and has commended our needs to our friends in Britain for their sympathetic consideration. We hope that with their co-operation and that of our friends in India and with the sympathetic support of the Government we shall be able to make those additions which are essential to make this institution more useful.

Hostels.

We have been able to go back this year to the arrangement of reserving the Tagore and New Hostels for the students of the Junior Intermediate Class—a practice which we had been compelled to give up in part on account of the pressure on hostel accommodation. This year we are also trying another experiment in the matter of distribution of students by reserving the Holland Hostel for the students of the Senior Intermediate Class. This has enabled us to set apart the North-East Hostel as a whole and to a great extent the Skinner Hostel for the students of the B. A. Classes. A separation of this kind between the Junior and Senior students, we hope, will help to give to the residential life of the College the freedom and discipline necessary for the various classes of students.

The Rev. B. G. Crowley and Mr. K. C. Chacko continue as wardens of the North East Hostel, Mr. K. Jacob continues to be the Warden of the Skinner hostel with Mr. A. Arulsigamony as Sub-Warden. From the beginning of the current acade-

mic year Mr. M. G. Koshy has been Warden in the New Hostel in addition to Mr. C. P. Mathew. At the same time Mr. T. B. Ninan took charge of the Holland Hostel in the place of Mr. V. M. Ittyerah, the latter having taken residence outside. The Rev. K.C. Joseph Deacon was then appointed Sub-Warden of the Holland Hostel. When Mr. T. B. Ninan left the Tagore Hostel the Principal took charge of the wardenship of that hostel and Mr. T. B. Thomas was appointed Sub-Warden. We are glad that we have been able this year to have two members of the Staff associated in the wardening of each of our hostels.

Staff.

Mr. V. Venkataramana Rao B. A. (Hons.), who was Lecturer in Mathematics, left the College in May last after a period of six years of devoted service. He was a loyal colleague, a devoted teacher, and a staunch friend. He not only entered whole-heartedly into his duties in the College but also made a real contribution to the common life of the College in his own quiet way. He was deservedly popular with his colleagues and his students. He carries with him our best wishes. Mr. T. N. Jagadisan B.A. (Hons.) temporary Assistant Lecturer in English left the College last April. Mr. E. S. Oommen B. sc., Demonstrator in Chemistry left us last May having completed three years of service as a Demonstrator. Mr. S. R. Swaminathan B. A. (Hons.) Tutor in English left us at the end of last April. Mr. M. G. Koshy B. A. (Hons.) an old student of the College was appointed Lecturer in Mathematics for two years. He has come back to us after securing a First Class in the B. A. Honours Examination held last March. The Rev. K. C. Joseph Deacon, another old student of the College has been appointed Assistant Lecturer in English for two years. He passed the M. A. Degree Examination held last March securing a Second Class. Mr. K. V. Mani, another old student of the College was appointed Demonstrator in Chemistry for a year. He has taken a First Class in the B. Sc. Honours Degree Examination in Chemistry held last March. Mr. T. E. Jayaraman B. A. (Hons.) was appointed Tutor in English. We welcome these new friends to the work in the College and take this opportunity to congratulate our old students on their well-earned success.

Library.

Mr. T. S. Venkataraman continues to be the Librarian. The total number of volumes in the Library now is 6, 612. We are very grateful to the Government of Madras for giving us free of charge their publications. In the course of the year we have received from them 59 volumes of printed records in English and Dutch relating to Malabar, which cost over Rs. 400/-. The History and Economics section of the Library has been made part of the General Library since this section has become too large to be worked as a class library.

We are subscribing for 24 periodicals for the College Reading Room. In addition to these we get over 20 magazines published by various institutions in India in exchange for our College Magazine.

The College Magazine.

The College Magazine, under the joint editorship of Mr. T. I. Poonen and Mr. D. P. Unni, continues to be published twice every year. In order to stimulate the interest of student contributors two prizes were given to the two best articles contributed by the students.

Grants.

We gratefully acknowledge receipt of the following grants from the Government :—

Hostel Maintenance grant	S. Rs. 1,500/-
Equipment grant	1,660/-
Building grant	1,744/-

These grants have been a help in enabling us to meet the growing financial needs of the institution.

Scholarship Holders and Prize Winners for the Year.

The list has been separately published

The Athletic Association.

All the usual activities of the Association were continued during this period with unabated vigour. Our students have been showing their usual enthusiasm in games and playing one or more games every day. In the course of the year we have been able to make another addition to our playing fields by levelling the plot between the New Hostel and the Hockey ground. Two new Volley-ball courts have been opened on this spot.

Soon after the last College Day we took part in the Inter-collegiate Athletic Meet at Ernakulam. Three of our students, winners on the occasion, subsequently went to Madras to take part in the Inter-Collegiate sports of the whole Presidency. Of these Mr. V. G. Koshy won the 440 yds. race, Mr. P. C. Mammen was second in the half-mile and Mr. George Mathew was third in the Mile.

Early in the current year our Basket Ball Team went to Madras to play in the Father Bertram Memorial Tournament at the Loyola College to defend the shield which we won last year. We had the satisfaction of reaching the finals but were this time defeated by the Madras Christian College.

The second Term was, as usual, the most fully occupied with its different matches in the inter-college tournaments for this area, and with our own inter-hostel competitions. In the former we won the semi-final of the Foot-ball in this area defeating St. Thomas College, Trichur on our grounds, but were subsequently defeated in the next stage by the Govt. College, Coimbatore on their grounds. We were less successful at Hockey in which we were defeated by the Maharaja's College, Ernakulam, on their grounds.

We had also an excellent friendly Foot-ball match with the Ernakulam College on their grounds and we won. Our Hockey Team went to play a series of matches against teams in Calicut which afforded great enjoyment and valuable practice if not much success.

The inter-hostel competitions were conducted as usual on the league system. But the combinations of hostels were slightly altered. The North East Hostel and the Holland Hostel remained as single units, the New and the Tagore

Hostels were combined into one unit, also the Skinner Hostel and the students living outside the hostels. At the conclusion of the inter-hostel matches the North East Hostel led with 93 points, with the New and Tagore hostels together second with 68 points.

The Athletic Sports were held on December 4th. In these the New and the Tagore Hostels together led with 45 points and the Skinner and Lodges were second with 41 points.

In the aggregate of points for both games and sports the North East Hostel stood first with 128 points and thus won the Inter-hostel cup, and the New and Tagore hostels together were the runners-up with 144 points.

The Champion Athlete for the year is Mr. K. C. Eapen of the New Hostel who won three events outright and thus obtained 15 points.

The Panikar Memorial Hockey Tournament was played at the beginning of this Term and was won by the North East Hostel.

College Societies.

1. *The Associated Societies.* The experiment made in the previous year of having an organisation which would serve as a federation of all the Societies of the College, and be responsible for conducting functions common to all proved a success and the arrangement was continued during the current year. Under the auspices of the Associated Societies there was an inaugural meeting on June 30th when Mr. F. E. James, member, Indian Legislative Assembly, gave a thoughtful address on "The need for a sense of perspective in considerations relating to the British Empire and its component parts." The birthday of His Highness the Maharaja of Travancore was celebrated as usual. A special meeting was held with Mr. C. P. Mathew M. A. in the chair to offer felicitations to His Highness. Speakers from among the staff and students expressed their loyalty and respectful appreciation of the momentous work already done by His Highness. There was an Inter-Collegiate debate at the Maharaja's College, Ernakulam, on November 15th, 1937 on "Modern Civilisation is a curse to Society." We were represented by two students and two members of the Staff. An oratorical contest was held on the 10th of January and Mr. P. M. Mammen of Class iii was adjudged the winner.

President. Mr. A. Aravamudha Ayyangar

Secretary. Mr. T. G. Thomas.

2. *The Literary and Debating Society* has continued its work on the usual lines. Five meetings have been held so far, all of them at night. The attendance has been invariably good, practically all the students in the hostels and many from outside being present. Two of the debates were in Malayalam. The subjects for debate were generally those of current interest and importance and on most of the occasions there was great enthusiasm in the discussions.

President. Mr. C. P. Mathew
Secretaries. ,, K. G. Sukumaran Nair
,, Alexander Cheriyan.

3. *The Mathematical Association.* There were five ordinary meetings of the Association when essays were read by the students on interesting Mathematical subjects. The President has also been giving some special talks on Indian Mathematics.

President. Mr. T. S. Venkataraman
Secretary. ,, P. M. Mammen.

4. *The Philosophical Association* has been trying to stimulate the interest in philosophical discussions among the students of the Philosophy Class. 9 meetings were held during this year.

President. Mr. K. Jacob
Secretary. ,, P. V. Ayyappan.

The Historical Association carried its work on the usual lines. There re 4 ordinary meetings when students d papers and discussed questions of storical importance. Mr. T. I. Poonen ave a special lecture on "Kerala in the 17th Century" under the auspices of the Association.

President. Mr. V. M. Ittyerah
Secretary. ,, N. Ramachandran.

6. *The Natural Science Association.* There were three meetings under the auspices of the Association when papers were read and discussed.

President. Mr. T. C. Joseph
Secretary. ,, G. S. Srinivasan.

7. *The College Dramatic Society.* As already mentioned the Society staged two plays on the occasion of the last College Day. A few weeks later at the request of the Y. W. C. A. in Ernakulam and the S. C. M. the Malayalam play "Vismrithi" was again successfully staged in Ernakulam in aid of the funds of the two above societies. The annual variety entertainment in aid of the Social Service League of the College was provided this year also. The Society is hoping to stage this evening "The Silver Box" and "Kallapramanam."

Presidents. Mr. T. V. Ramanujam,
,, P. Krishna Pillai
Secretary. ,, P. K. Kumara Marar.

8. *The Photographic Club.* The Club has been working on the usual lines. There are 26 members in the Club including four members of the Staff. Two more cameras have been purchased in the course of the year which brings up the total number of cameras to 11.

President. Mr. T. B. Ninan
Secretary. ,, A. Arulsigamony.

9. *The College Social Service League.* The League has been carrying on its usual activities trying to advise the people of the neighbourhood in matters of health and sanitation and to give financial assistance to the poor and the needy. They have been encouraging the poor in their agriculture, poultry farming, goat-rearing, etc. and trying to help in the education of the poor children through the Primary School managed by the League and in other ways. The chief source of income for the League is the annual Variety Entertainment. The net income this year was Rs. 51/-.

President. Mr. K. C. Chacko
Secretary. ,, K. T. Mathew.

10. *The Student Christian Fellowship* has been carrying on its usual activities and trying to realise its primary object of

giving the students of the College opportunities of fellowship, study and service. Under the auspices of the Fellowship there were 11 Bible Circles, 3 Sunday Schools, and several prayer groups. The Fellowship has a good library housed in a separate room. About 20 members of the Fellowship took part in the annual North Kerala Student Camp arranged by the S. C. M. The Fellowship was also able to send a group of five delegates to the All India Quadrennial Conference held recently in Rangoon.

President. Mr. V. M. Ittyerah
Secretary. „ P. T. Thomas.

The Dispensary.

The Dispensary started by Mrs. Crowley on a small scale has been steadily growing and has now entered on a new stage in its development. From the beginning of the current academic year Dr. Ben J. Ross L. M. & S. has also joined the work. Mrs. Crowley and those who were formerly associated with her together with Dr. Ross have organised themselves into a Fellowship for rendering medical service. The work of the Dispensary is still carried on in the College premises. But it is hoped that very soon the Dispensary will have its own home with the generous aid of the Government of Travancore who have promised them a site for putting up their buildings. We wish this work every success.

The Alwaye Settlement.

The year under review has been one of notable progress for the Settlement. With the help of friends in England and in India the Settlement was able to send to England Mr. M. Thommen B. A., one of the members of the Settlement Fellowship for Theological training at Westcott House, Cambridge. A new cottage, the 5th one, with accommodation for a married Warden and about 20 boys was put up in the course of the year through the help of two friends of the Settlement in England. This generous gift came when the Settlement was keenly feeling the need for a new cottage. There are at present six members in the Settlement Fellowship. 67 boys are in residence, eight of these being additions in the course of this year. This year also two of the boys who showed themselves fit for higher education were sent to the neighbouring English School. But the Settlement is giving its main emphasis to vocational training. Provision is made for vocational training in weaving, carpentry, leather work, tailoring, farming, etc. The number of boys taking to these occupations has been increasing. One of the older boys has set up a laundry in the Settlement after the necessary training. Another who has received practical training in agriculture is helping in the development of the Settlement Farm. One boy who passed the V. S. L. C. Examination last year has started a small shop at Perumbavoor after receiving some training in the Settlement Stores. The Settlement has made a new departure in the organisation of its school. The School was originally meant only for the boys in residence in the Settlement and had only the classes from the third year onwards. This year class 1 has been added with a view to making the school useful also for the local backward class children.

Cast of "[illegible]" by Mr. E. V. Krishna Pillai staged on College Day.

The Girls Section of the Settlement at the Mahilalayam has also been making steady progress during the year.

In conclusion, let me thank you all for the attention that you have given to this brief account of our life and work during the past year.

COLLEGE DAY SPEECHES

Defects of Indian System.

REV. T. G. Platten, Professor, Madras Christian College, in a brief speech, dwelt on the differences between the English and Indian systems of education. The Indian system, he said, was top-heavy and there was a much longer proportion of literates seeking higher education here than in England, with the result that the standard of collegiate education had become low. The standard of Intermediate here approximated to that of the Higher School Certificate in England. He pleaded for the extension of the High School Course by two years for students desirous of pursuing University studies and the restriction of the university course to three years for a Pass Degree and four for the Honours Degree. He was in favour of education through the mother tongue. If colleges were to function properly as institutions for the study and advancement of higher branches of learning and were to assist in the development of the industries of the country through specialised studies and research, he said, they needed even greater support from the State than they had hitherto received. There was no country in the world where the colleges were not either wholly or partially financed by the State. He concluded by saying that true education meant not mere acquisition of knowledge, but the power of appreciating the real value and purpose of life and without a religious basis no system of education could achieve its purpose.

Mrs. Velayudha Menon, Headmistress of the Govt. Girls' High School, Ernakulam, spoke next on " Man and Language." She appealed to the younger generation to play their role in the coming renaissance as a result of the modicum of political freedom they had got, by training themselves to be good speakers in their mother tongue.

Mr. P. S. Velayudhan of the Maharaja's College, Ernakulam, next spoke on behalf of the old students of this College and Mr. K. Chandrasekharan Pillai, on behalf of the present students.

Higher Education.

Mr. Chandrasekharan then addressed the gathering on the aims and objects of the Travancore University. Adverting to Mr. Platten's plea for restricting admission to colleges, he said he was personally convinced of the need for such restriction, but public opinion stood in the way of carrying out the reform. It was entirely desirable in his view to transfer the Intermediate to the High School, but there again they had to re-

ckon on the one hand with parental opposition on grounds of increased cost and on the other with the more formidable obstacle that their High Schools were inadequately equipped for undertaking the burden of educating to a higher standard. There was a growing pessimism about the value of higher education arising largely from acute unemployment among graduates and the question was seriously raised in authoritative quarters as to how far the colleges were subserving the ends of national welfare and whether the time had not yet come for Governments to divest themselves of all responsibility for higher education and to leave colleges and universities to be supported by private benefactions. It was therefore all the more necessary for colleges to justify themselves to the changing conditions of the country. It was a matter for congratulation, he said, that unlike the Bhadralog class in Bengal and the educated youth in other parts of northern India, the gradnates of Travancore had no false pride and were willing to take up any honourable work that was offered to them, as was shown in the absorption recently, of no fewer than 95 graduates as bus conductors in the Travancore Transport Service.

A great deal of emphasis, Mr. Chandrasekharan said, had rightly been laid on the necessity of making education more practical and bringing it into closer relation to the pupil's daily life. One of the main defects of our present system of education was that it was not properly rooted in the life of the people and was not relevant to their needs. He believed that it was this defect coupled with the general poverty of the people which was largely responsible for the wastage and stagnation in the lower standards of elementary schools.

Brain Trust for the State.

The University of Travancore, proceeded Mr. Chandrasekharan, was going to work on lines altogether different from those of the other Universities in India. Its ideal was not the pursuit of learning for its own sake or such vague things as the development of personality, but an education, purposeful and correlated to the conditions and demands of national life. Older and richer Universities might glory either on autonomy and their objective of research and knowledge for their own sake, but the Travancore University was content to be a Service Department, a kind of Brain Trust for the State. Their idea was to produce more wealth, increase the purchasing power of the people and solve urgent practical problems instead of merely proceeding on traditional lines of academic scholarship. The task of their professors would be not only to instruct students but to advise the Government how to conserve and develop the resources of the State, and devise measures for the improvement of agriculture and industry and the economic well-being of the State. The needs of the State would weigh more than anything else and by working on such lines they were confident they could solve the problem of unemployment.

While congratulating the Alwaye College on its splendid record of work

and wishing a great future, Mr. Chandrasekharan exhorted the college authorities to adjust themselves to the changing conditions and play their part worthily in the new educational order. With the completion of the Pallivassal electrification scheme and the development of the Cochin Harbour, Alwaye was bound to become industrially important and it was up to the College authorities to equip themselves so as to train various grades of skilled men for absorption in the industries that were bound to spring up in the area.

WHAT I SAW IN BURMA

By

K. P. Philip

THE name Burma is derived from the Chinese word "Mein" and the Burmese called their country "Myanma." There are many tribes in Burma, viz. the Shans, the Kachins, and the Karens. The climate is moderate and pleasant.

The first view a visitor has of Burma on entering the Rangoon River is hardly calculated to make a favourable impression. For miles beyond the mouth of the river, the sea is brown owing to the discharge of mud. On a close approach to Rangoon the view is much more promising. The land is flat and ugly. The famous SHWE DAGON Pagoda can be seen yonder, glittering high in the sky. Pagodas of every kind crown nearly every hill top.

The Burmese are an offshoot of the Mongolian race. They are short and sturdy with a yellow complexion. They have high cheek bones, a broad nose and a slightly slanting eyes. The dress of both men and women consists of a wide sleeved jacket and a long silk or cotton skirt. The Burmese have good taste in colours. They are always dressed in their best as if on a holiday bent. They are philosophical, and there are no castes or creeds among them, and naturally they have no social friction as we have in India. The Burman is a good fellow and he has the knack of making himself liked. The smoking of "Cheroots" is popular in Burma. The cheroots are over an inch in diameter, and about nine inches long. Their houses are made of bamboo. They are well ventilated. A Burman can do anything with a bamboo.

Rangoon is the most important city in Burma. It is a beautiful city with many fine commercial buildings. The city consists of three portions—The Port, the Town and the Cantonment. The Port is administered by a Port Trust, and the Town is managed by a corporation of nominated and elected members. The Cantonment lies north of the town and is administered by a Cantonment Committee under the Military authorities. The Agri-Horticultural Society gardens and the

Zoo will repay a visit. The Dalhousie Park and the Royal lakes are however the most beautiful parts in the city. Tradition says that Rangoon was founded about 580 B C. as a village called Dagon-by two brothers named Pu, and Ta Paw, to whom Buddha had given eight of his hairs. They built the Shwe Dagon Pagoda as a shrine for these hairs. In the year 1755 king Alanga Paya in commemoration of his victory over the Talaings rebuilt the town and called it "Yan-kan" or "the end of the war." There is a colossal reclining Buddha near Rangoon. Burma abounds with the images of Buddha. Of these only three types, the seated, the standing and the reclining are recognised by Buddhists.

On the way to Mandalay is Pegu. There is a giant golden reclining Buddha at Pegu. It is 264 feet long and 53 feet in height. Good bronze and silver articles are available in plenty.

Mandalay is nearly 300 miles away from Rangoon. It was the capital of Burma from 1852—1885. The Arakan Pagoda, the Queen's Monastery, and the King's Palace are the important places to be seen. There is a huge bronze image in the Arakan Pagoda which is 12 feet 9 inches high. The monastery and palace are made of teak and much carving is done in these buildings. The palace was the residence of the last king of Burma King Thebaw. There is a small museum in the palace where the old garments of the kings are to be seen. Burmese curios are available in plenty in the Mandalay Bazaar. Burmese women married and unmarried do most of the selling. Business and romance blend harmoniously in the bazaar. On the western side of Mandalay Town is the Mandalay Hill. There is a big Pagoda at the top of the hill. It is 954 feet in height. Below the hill there is a big pagoda surrounded by 729 small pagodas, where Buddhist scriptures are engraved.

Sagiang, another religious centre in Burma is 13 miles from Mandalay, on the right bank of the Irawady. The river is crossed by the Ava Bridge which is one of the biggest in the world. On the way to Sagiang is Amarapura, the centre of silk industry. The place has been called the 'city of Immortals.' The famous Saunders school of weaving is at Amarapura.

Another important place to be visited is the Gotiek Gorge. On the way to the Gotiek Gorge is Maymyo the hill station of Burma. It is called the Simla of Burma. Maymyo is the summer residence of the local government and the head quarters of the British Infantry.

The Gotiek Gorge is crossed by the railway at the 83rd mile from Mandalay. The Gorge is formed by a geological fault. A natural bridge has formed at the place where it is crossed by the bridge. The bridge is made up of steel. It was constructed by an American firm in the year 1900. It is 320 feet high and its weight is 4241 tons. It is 120 feet broad and has 10 spans and the bridge is 2260 feet long and the cost of production is 16,91,100 rupees.

The standard of education in Burma is high. Burma has a separate University and has many colleges.

Among them the Judson College is the most important. The College sprang from a high school founded in 1851. The College was founded in 1892. It was first affiliated to the Calcutta University. Formerly it was known as the American Baptist Mission College, and on the centenary of A. Judson the pioneer Christian missionary the name was changed to Judson College. The Rangoon University was founded in 1920 and the College was affiliated to the new University. The College has a chapel which costs more than $2\frac{1}{2}$ lakhs of rupees and the College has spent nearly 34 lakhs of rupees for the buildings and accommodation. It is one of the best colleges in the East. The College has got an excellent staff. It is a residential college, and much attention is paid to the physical activities of the students. The late Mr. John D. Rockfeller has contributed generously to this institution.

Journalism both vernacular and English has made great progress in Burma. *The Rangoon Chronicle* was the first English newspaper published in Rangoon. It was started in 1853. In 1858 the *Chronicle* was revived and re-named as *Rangoon Times*. As years passed on many changes occurred in the ownership. *The Rangoon Times* is now the most popular daily in Burma, and stands in the front rank of newspapers. It issues a morning as well as an evening edition. Mr. O' Brien is the editor and Mr. Taton the advertising manager. There is also another English paper, *The Rangoon Gazette*.

Formerly the Burmese took little interest in journalism but now they have nearly a dozen dailies and weeklies published in Burmese. *The Sun* is an independent paper; the *New Light* is against the new constitution and advocates the policy of Burma for Burmans.

Burma is one of the really interesting countries in the world. Burma is the land of peacocks and Pagodas. The people are charming and lovely. They are polite and always smiling.

K. P. PHILIP,
Class II.

ARTHUR CONAN DOYLE†

I notice that Dean Inge, who like a good warrior, is never really happy unless he is having a tilt at some one or some thing, has been saying lately that we have no great men in fact or fiction, that the so-called grand old men of the early and middle Victorian age were giants both in genius and morality, and that we are suffering under a sad eclipse of moral and mental worth meanwhile. In fact he has been saying this for many years. There are those, however, who would question the historical value of Dean Inge's remarks. In his own subject, of course, and as a readable and witty contributor to the press, he is in a class by

† Address by Mr. R. C. Bristow, Administrative Officer and Harbour Engineer-in-Chief, Cochin, at the Valedictory meeting of the Associated Societies of the College on 4th March, 1938.

himself. But his judgment as a historian is probably warped by his rather obvious prejudices, and in this matter of great men, I think we have to remember that greatness is not absolute but relative.

It does not take a very big man to stand head and shoulders above a community whose mental equipment is bounded by the 3 R's; and we all know that that condition was much more prevalent before 1870 than it is now. I do not wish to hurt anyone's feelings and will mention no names, but if you will read some of the so-called great men's political speeches, or their famous sermons,—sermons which attracted crowded and spell-bound audiences at the time,—if you study the consequences of some of their acts, or look at many of their pictures; or if you will read many of their poems or books, you will find yourself more and more surprised at this fiction of greatness which has lived after them. I have sometimes argued thus provocatively to the elderly and orthodox of to-day, and have been answered that of course our mental outlook has rightly changed, but as *men* they were mighty in their way: they were noble orators with noble voices, whereas now we have no oratory; they were full of grace whereas now we have no grace; they were deeply earnest whereas to-day there is no depth in anything and so on, and so on. The reply to all of which, I think, is that a great man is often what the quality of his opposition makes him; that oratory is no substitute for truth and that brevity is the soul of wit; that deep earnestness is not infrequently allied with deep error, and that grace takes form other than that which invests the occupant of a pulpit.

In fact, I advance the theory, with all diffidence, that these great men "got away with it" too easily, and would stand little chance of success in the world as it exists to-day. Indeed I would go farther and say that in their basic conceptions of politics, art, religion and philosophy they were nearly all sincerely but gravely in error, and that we are inheriting to-day the results of their mistakes,—mistakes which are being gradually realised and remedied *not* by more so-called great men, but by a force which proceeds in the first instance from a much higher level of all round education and intelligence, from freedom of conscience, from a new-found sincerity and healthy-mindedness among the people as a whole. If this is true, it seems to me that we have here a strong and perhaps convincing argument for our democratic forms of Government as opposed to those experimental systems run by big men in other countries. When a big man tries to take upon his own shoulders the destiny of Europe or his own country, it would seem that his driving prower is generally derived from an overmastering personality seeking expression at all costs, a passion for the exercise of a great will over other wills, an ambition which outsoars honesty, prudence, and even personal ability, and all this in the name of patriotism. There is more than a tincture of this. I submit, in some of our great Victorians.

So if you please, I will turn to what we may call the minor prophets, those who did not venture very far, but whose children we are, very largely, and whose influence upon us will, I think, last much longer than that of the Dean's great men, if indeed *their* influence is not dead already, and, in some cases, happily so. Among these minor lights, I name the subject of my lecture, Arthur Conan Doyle. He was, of course, a minor prophet among minor prophets, and like all human prophets, great or small, he made mistakes, but only under the stress of a great bereavement, too common, alas, at that time. I choose him as an example of minor prophets because he is just a man like ourselves, though having more imagination and more gift of expression, of course, as well as a steadiness of purpose, an allround humanity and a healthy-mindedness which is evident in everything he wrote. I cannot remember a single sentence in all his books which is in questionable taste or lacking in courtesy or charity.

I would say he belonged to a group of men who have had a great influence in forming the later opinions and general bent of the middle and lower middle classes of England. We have to remember that the people of Great Britain as a whole were not, in the past, naturally musical on the plane of Wagner, Beethoven or Bach, nor were they really so literary or poetical as to be at home with Keats or Hardy. They had no quick eye for painting, and, left to themselves, their idea of domestic architecture and decoration was,—well, crude. Their attitude towards all these things was generally: "of course, I don't know anything *about* it, but I know what I *like*." And if they were asked, "why do you like it," they might be slightly offended and tell you to mind your own business and try not to be funny.

The group of men I referred to just now would include, for example, Edward German, W. S. Gilbert and Arthur Sullivan: these men writing and composing the light but genuinely musical operas which are representative of the taste of England's average middle classes, and which have, as *they* have, a definite survival value; W. W. Jacobs, Jerome K. Jerome and Conan Doyle among the authors; a whole group of "Punch" artists and some really excellent cartoonists in the daily press; Henry Wood among the musical conductors, Kipling among the poets. No doubt you will think at once of many others such as Priestley, Morton, the author of "Elizabeth," Quiller-Couch etc. All these form a group, which, as you know, is not the highest we could show, but which has had a great effect upon the mind and outlook of England during the past 40 or 50 years and which, in spirit and outlook, is definitely post-Victorian. We might call it our second team, and its hall-mark is genuine artistry combined with simplicity, and humour.

So that my answer to Dean Inge would be, with all respect: Happy is the country which can show, in lieu of super-men, and at a time when free education is rapidly changing the mental habit of the

people, such a team of kindly and capable artists, men and women not playing for effect, not outwardly and obviously trying to put the world right, not advertising their own personalities or parading their own experiences, not doing anything "superior" or "great," but simply leavening and sweetening our common life with sincerity and charity, with an art that is real art and with a *bona fide* technique, free from mawkishness on one side and mere intellectuality on the other. And if you think there is a sting in the tail of my answer, I shall not dispute with you.

(II)

So we come back to Conan Doyle, and when we say Conan Doyle most of us think first of Sherlock Holmes and Dr. Watson and their adventures. I am not qualified to give a full literary criticism of these stories, but I have read them on and off for forty years or more, and have even attempted one or two mild imitations of them myself. In the first place, I would say that they stand alone. There may be more ingenious plots, more breathless crises, more speed and snap in some of the later detective fiction, but I cannot find any such consistent characters as Sherlock and Mycroft Holmes, Professor Moriarty, Watson himself and many others. To use a distinction which is coming more into use, Conan Doyle seemed to have a natural gift for creating a character, not merely *reporting* it. Most modern detective stories have this root difference; the people in them are, as it were, reported, not created; and many of them have not even the quality of a report; they are merely sticks with voices. I have been amazed at the amount of rubbish,—there is no other polite word,—which the reading public will accept of this kind. I suppose the fact is that the modern detective novel is the legitimate descendant of the old "penny blood." It is written to give a bit of a thrill to those who cannot or do not want to think over what they read; and some libraries, even ships libraries, are evidence of the number of people so constituted.

In this creation of character you will probably have observed how cleverly Conan Doyle chose his names. Try to think of an alternative name for Sherlock Holmes, or Mycroft Holmes, or Professor Moriarty, and see how long it takes to find a good one. Some years ago during a long bout of insomnia, I found a remedy by trying to invent names for a similar detective and his friend, and it was then that I realised what real genius Conan Doyle had in the choice of a name: "Sherlock," and "Mycroft,"—unique, are they not? Perhaps you will answer that C. K. Chesterton also wrote detective stories, and stories of a very high quality, too; and that Father Brown did not need the magic of a cleverly selected name. And if you say this I warn you that I shall overwhelm you with reproaches, for Father Brown is at best a reported character, hardly a human being at all. *He* never kept his tobacco in the toe end of a Persian slipper, or smoked shag in a clay pipe, or kept his cigars in

the coal scuttle! And anyway he had no *right* to be as clever as he was with a name like that. No, no, let us have no more Father Brown!

And in this matter of names, have you considered how Conan Doyle could suggest atmosphere in a place name, or a title? The Roylotts of Stoke Moran: is there not something sinister about that? Reginald Musgrave of Hurlstone: an old family, surely? Baron Adelbert Gruner of Prague: a nasty piece of work? What? Altamont; an Irish-American spy? Josiah Amberley of Lewisham; a retired tradesman, obviously? It is perfectly true that in real life these names would in all probability have no such significance, but in fiction,—especially this class of fiction,—an author has to create an atmosphere of verisimilitude as best he can, and Conan Doyle was a past master in that art. He would no doubt have agreed with Leigh Hunt that there is more truth in the verisimilitudes of fiction than in the assumptions of history, and it must be admitted that when large numbers of visitors in London try to find No. 221 B, Baker Street in order purposely to see the place where Sherlock Holmes and Dr. Watson lived, he was successful in his art.

But there were other good and solid reasons for this verisimilitude. The majority of detective stories have to do with injuries, manslaughters or murders, and with diagnoses as to their cause. Here Conan Doyle wrote as an expert. He does not say, for example, that a man died from a broken skull. He says: "the posterior third of the parietal bone, and the left half of the occipital bone had been shattered." And again, if a fragment of bone is found, he does not call it part of a thigh bone. He says, without hesitation "It is the upper condyle of a human femur." And observe, that he postulates the same knowledge in Sherlock Holmes as in Dr. Watson. That was of great practical value to him. You remember how in the "Study of Scarlet" Watson makes a list, "Sherlock Holmes—his limits." That reads quite naturally as a part of the story, but is it not apparent that Conan Doyle, if he was going to create a live person, desired to have a very clear idea in his own mind of what that person's knowledge was, and to bear that person's cachet, so to speak, constantly in mind, in every sentence, lest the image became blurred by inconsistency?

I believe that the greatest authors do not need this analytical preliminary. They have the supreme gift of realising a character as a whole, and of knowing instinctively what that person would do and say in any situation. But these are rare birds. In the great majority of books that I read, each character speaks for the author and not for itself. No doubt it simplified matters considerably for Conan Doyle to have both Sherlock Holmes and Dr. Watson constantly speaking in terms with which he was professionally familiar, which is a hint for us. When I start writing detective stories I shall take great care that my detective and his companion have much knowledge of harbours, ships and secretariats, and that when my first murder is discovered at sea, the body will

not be found merely on an iron raft, but "sprawled across the cast steel ball joint of a floating pipe line, with one foot entangled in a volute spring." That will be the stuff to give them.

Joking apart, novelists do make dreadful slips in this way, and even so great an artist as Galsworthy makes pitiable mistakes in that long dispute between Soames Forsythe and Bosinney over the building of Soames' country house. Here he has attempted detail which I know to be hopelessly at fault, and I am told that similar mistakes were made in legal matters elsewhere in the same book.

This verisimilitude might however be challenged in two ways. It might be said of the Sherlock Holmes stories that although the fiction reads like fact, the factual parts read like fiction. Take an example of what I mean. If you have read A. P. Herbert's book, the "House by the River," you will read there a case of accidental manslaughter which leaves you horrified and shaken with its reality. And you find this same grim reality, as of a personal witness, in E.T. Raymond's "We the accused," a book which stirred me so much that I confess I was unable to finish it. I found it intolerably true and moving. It was a case of fiction made fact. A similar example is Somerset Maugham's play "For services rendered"—a multiple tragedy for the stage, so stark and true as to leave us quivering at the curtain. With Conan Doyle, designedly perhaps, you rarely feel yourself stirred over the tragedy itself and I think it is much better so. You do not go to the Sherlock Holmes stories for that sort of experience; you go to meet your two friends, and to see them unravel a mystery. In this sense, the murders, as such, are not terrible, and having served their purpose, pass from our minds. There is nothing really shocking or horrible in Sherlock Holmes, for the fact has been made fiction, and we feel it is so.

The other challenge to verisimilitude lies in the shakiness of some of the plots. We are asked to accept too much. For example in the "Reigate Squires" you will remember the whole story turns upon a note written by father and son, *not* in disguised hands, but in their ordinary writing, the discovery of which would clearly have led to their detection. It is inconceivable that the two men would have done so absurd a thing. Such slips are evident elsewhere, but even so, the stories in which they occur are extraordinarily readable, and I will not spoil more good yarns by exposing their weak links.

That Conan Doyle had very remarkable powers of analysis and deduction goes without saying for we have the two well-known cases, one in England and one in Scotland, in which he was able to secure the liberation of those wrongly arrested for crime. The Scottish case was famous in its day, and Conan Doyle's own account of it,—I forget the name of the book—is a wonderful example of his skill. He was able to show that the police evidence contradicted itself in vital particulars, and if the prisoner was really the culprit, then, marvellous to relate, the police had arrested the right man by

a fluke. This demonstration of logic bored its slow but inevitable way into the official brain, and in due course the prisoner was released and recompensed. His subsequent behaviour, I believe, was that of a criminal, and he had always been known as a pretty bad lot. An unhappy termination to a generous act.

It would be wrong to conclude these random remarks about Sherlock Holmes without mentioning the crispness and brevity with which each story is told. No man can write crisp, nervous English who has not tried his hand at poetry, and Conan Doyle's poetry, if not in the first rank, at least helped to shape the quality of his prose. I am sure it was the same with Robert Louis Stevenson; and if I may make bold to offer a suggestion to the budding authors I see before me, I would say: "You will never write prose until you can write poetry." It is poetry that clarifies the mind; that demands the fewest and the right words; that introduces the mystical factor which is the glory of literature. "The flowering moments of the mind drop half their petals in our speech." How true! But poetry preserves the fine flowers of the mind better than prose. It sweetly distils our diffused ideas, drop by drop, and ordereth all things: like the quintessence of wisdom.

You remember how often, in his "Letters from Vailima" Robert Louis Stevenson refers to the fact that he had written only a few pages that day, and there was a very good reason for it. When I was young I was told to go over any story by R. L. S. with a pen and red ink, and try to cross out, or to alter, any superfluous inadequate word. It was a vain quest. It could not be done. Later, I was advised, as a student of music, to take a piano score of Mozart, to re-score it for the orchestra, and to compare my efforts with the original. It was a salutary and chastening experience, believe me. Similarly I would say, if you wish to realise the artistry and brevity of Conan Doyle's detective stories, take a pen and try either to rewrite them, or to improve them as they stand. It is an infallible test, and I will wager that you emerge from the trial, however you may fancy your own skill, a humbler and a wiser man.

(III)

Now it will be obvious that I cannot go through the rest of Conan Doyle's work even as scrappily as I have the detective stories. That is out of the question. But I think it would be interesting to those of you who are perhaps not very familiar with them if I take a few examples from the Sherlock Holmes stories to illustrate the points I have mentioned. You will remember the main points of my remarks; Conan Doyle as a minor prophet, and the sociological significance and importance of minor prophets, the creation of character and atmosphere, verisimilitude, etc., the crispness of writing and the occasional poetical expression.

ഗദ്യകവിത.

ബാലൻ

(എം. ഇ. ചെറിയാൻ, ക്ലാസ് ഫ.)

ഇടിപ്പും തുടിപ്പും കൊണ്ടു ചകിതമായ മാതൃഹൃദയത്തിൽ പ്രത്യാശയുടെ കനകക്കതിർ ചൊരിഞ്ഞുകൊടുക്കുന്ന പൊന്നക്ഷത്താരം, നിരാശയും അസന്തുഷ്ടിയുംകൊണ്ടു നട്ടംതിരിയുന്ന ലോകത്തെ നോക്കി "കഷ്ടം" എന്നരുളിച്ചെയ്യുന്ന ദിവ്യപ്രഭാവൻ—ജീവിതാബ്ധിയിൽ കാററും കോളും അറിയാതെ സ്വച്ഛന്ദം വിഹരിക്കുന്ന ചെറുതോണി—"കുട്ടിയും കോലും" കയ്യിലേന്തി പാതവക്കിൽ മന്ദാലസനായി വിഹരിക്കുന്ന ബാലൻ—അവൻ ഒരു വിചിത്രസൃഷ്ടിയത്രെ. അധികാരപ്രമത്തതയുടെ കൂത്തരങ്ങായ സാമ്രാജ്യസിംഹാസനത്തെ നോക്കി പുച്ഛിക്കുവാൻ—തൃണസമാനം പരിഗണിക്കുവാൻ—ബാലനു ശക്തിയുണ്ട്. ബാഹ്യാഭ്യന്തരകലഹമദ്ധ്യേ ചാടി, കുരുക്ഷേത്രത്തിലെ അഭിമന്യു കണക്കെ, അടർ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ശക്തിയും ബാലനിൽ നിക്ഷിപ്തമാണു.

മഹാത്മജിയും മുസ്സോളിനിയും കടന്നുപോയ ഒരു വിശാലമായ വാതായനമുണ്ട്—ബാലത്വം. സുരഭിലകുസുമപരിവേഷ്ടിതമാണ് ആ കവാടം. നിസർഗ്ഗസൌന്ദര്യത്തിന്റെ ആസ്ഥാനവുമാണ്. ആ വാതില്ക്കൽ നിന്ന് ഒരാൾ ചോദിക്കയാണ്, "ഹേ! എങ്ങോട്ടു?" എന്നുത്തരമാണ്, "പോകുന്നിടത്തേക്ക്." ഒരു അളവും ക്ലിപ്തവും ഉണ്ട് യുവാവിന്റെ ജീവിതത്തിനു. ബാലൻ—അവൻ അന്തരീക്ഷത്തെ പ്രയാണമാക്കി ഗമനംചെയ്യുന്ന ചെറു വിഹഗമാണ്. ഉത്തുംഗശൃംഗത്തിൽ എത്തിയ കിളി പറകയാണ്, "ഇങ്ങോട്ടു വരണേ." മൌനാവലംബനമല്ലാതെ ലോകത്തിനു എന്താണു കരണീയം?

ബാലൻ ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ, അവന്റെ കുടുകുടച്ചിരി ലോകത്തിനു അലഭ്യമായിരുന്നുവെങ്കിൽ—ആ മോഹനവക്ത്രം അദൃശ്യമായിരുന്നുവെങ്കിൽ— ആനന്ദത്തിന്റെ കണികയേല്ക്കാതെ ലോകം മറഞ്ഞുപോകുമായിരുന്നു. അതു ശുഷ്കിച്ചു വരണ്ടുപോകുമായിരുന്നു.

നിതാന്താതപങ്ങളിലകപ്പെട്ടു പുരുഷൻ നട്ടംതിരിയുമ്പോൾ കേൾക്കാം ആ വീണാനിക്വാണം. വിപഞ്ചികകൾ മീട്ടുകയായി. പ്രണയാർച്ചന ചെയ്തു നിരാശനായി മടങ്ങുന്ന കമിതാവിന്റെ പിമ്പിൽ ഒരു കിലുകിലനാദ ശ്രവം. ആ കൊച്ചു കള്ളൻ തിരോഭൂതനായി.

ഇണപിരിയാത്ത ഒരു കളിത്തോഴിയുണ്ടു ബാലനു്—പരിശുദ്ധി. ഈശ്വരസാക്ഷാല്ക്കാരം ലഭിച്ച യതിവര്യന്മാരെപ്പോലും വ്യാമോഹിപ്പിക്കുന്ന ദുർവൃത്തന്മാരെ സദ്വൃത്തിയിലേക്കാനയിക്കുന്ന പരിശുദ്ധി. അതു ബാലന്റെ സ്വത്താണ്. ദുരാചാരവ്രതനായ പുരുഷനെ സൽപഥത്തിലേക്കാനയിക്കുവാൻ ഭാര്യക്കു വർഷങ്ങൾ വേണം. ബാലനു നിമിഷങ്ങൾ മതി. ഈശ്വരപ്രസാദം ലഭിക്കുന്നതിനു വൃദ്ധൻ കാഴ്ചകൾ അർപ്പിക്കുന്നു. ബാലന്റെ അഞ്ജലിബന്ധം അധികമാണ്.

ഗുരുവര്യന്മാർക്കു ഒരു വിചാരമുണ്ട്. ഈ ശലഭത്തെ ക്ലാസ്സിൽ—ഒരു കൂട്ടിൽ—ഇട്ടു അടയ്ക്കാമെന്ന്. വ്യാമോഹം! പണ്ഡിതശിരോമണിയെന്നഭിമാനിക്കുന്ന ആ ഗുരു പറയുകയാണ് "ഭൂമി ഉരുണ്ടതാണ്." ആശ്ചര്യം കോരി വിളമ്പുന്ന മന്ദസ്മിതം തൂകിക്കൊണ്ടു ബാലൻ സാകൂതം ചോദിക്കയാണ്, "തെളിയിക്കാമോ" എന്ന്. പാവം! അദ്ധ്യാപകൻ! എന്തു പറയാനാണ്. ഗുരു പറയും "ശപ്പൻ, ധിക്കാരി, ഇരിക്കു അവിടെ." ചിറകെട്ടിയ ആററുവെള്ളം പോലെ ബാലൻ അല്പനേരത്തേക്കു സ്വസ്ഥനാകുന്നു.

അബ്ധിയുടെ അഗാധതയിൽ ആണ്ടു കിടക്കുന്ന പലതിനെയും പുറത്തെടുക്കുവാ

ൻ ശാസ്ത്രകാരനു—അഥവാ യന്ത്രകാരനു ശക്യമാണ്. മോഹനമായ ഒരു ശ്ലോകത്തിൻെറ ശ്രദ്ധാർത്ഥം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു പണ്ഡിതനു നിഷ്പ്രയാസമാണ്. അഹോ! അവക്തവ്യമായ ഒരു അർത്ഥം ആ കിലുകിലച്ചിരിയിൽ അന്തർഭൂതമായിരിക്കുന്നു.

താരമില്ലാത്ത അന്തരിക്ഷം, കമ്പിയില്ലാത്ത വിണ, ബാലനില്ലാത്ത ഗൃഹം, ഗന്ധമില്ലാത്ത പുഷ്പം ഇതെല്ലാം അനാസ്വാദ്യം!

സ്വാത്മതയോടുകൂടി സോദരി ചോദിക്കും "അനുജാ! എന്നോടല്ലേ സ്നേഹം കൂടുതൽ?" എന്ന്. അർത്ഥവത്തായ ഒരു വീക്ഷണം മാതാവിൻെറമേലാണു പതിക്കുന്നതു. അടുത്തിരുന്നുകൊണ്ടു പിതാവു പറയും "അവനു എന്നോടാണു സ്നേഹം കൂടുതൽ." പാവം! ബാലൻ. ആ മാതൃമുഖത്തിലേക്കു, പരമാശ്രയസങ്കേതത്തിലേക്കു തന്നെ വീണ്ടും നോക്കും. ആ ചുണ്ട് ഒന്നു വികസിക്കും. ആകാരം ഒന്നു ആയും. ഒരു സ്നേഹമുദ്ര മാതൃഗണ്ഡങ്ങളിൽ പതിയുന്നു.

ലോകം ഒരു പാദപമാണെങ്കിൽ ബാലൻ അതിൻെറ ശാഖിയിൽ പ്രശോഭിക്കുന്ന ഒരു മോഹനകുസുമമാണ്; ആഴിയാണെങ്കിൽ അതിലെ വെൺനുരച്ചാർത്താണ്. ലോകം ഒരു മാലയാണെങ്കിൽ അതിലെ പതക്കമാണു ബാലൻ. അതൊരു ശുകമാണെങ്കിൽ അതിൻെറ കളകളാലാപവുമാണ്.

ഷേക്സ്പിയരും കാളിദാസനും ബാല്യത്തെ നോക്കി കുറിച്ച കുറിമാനങ്ങളാണ് ഇന്നു അക്ഷയങ്ങളായ രത്നങ്ങൾ. ന്യൂട്ടണും മിൽട്ടണും എയിൻസ്റ്റനും ടോൾസ്റ്റോയിയും ഒരിക്കൽ ബാലരായിരുന്നുവല്ലോ എന്നു സ്മരിക്കുമ്പോഴാണു നാം ബാലനെ ശരിയായി കാണുന്നത്. അവനെ നോക്കി കുത്തിക്കുറിക്കുന്നതു — ബാലൻ— അവൻ എന്നെന്നും ജയിക്കും.

അർത്ഥനാഞ്ജലി

ജിഹാംഗീർ:—(നൂർജിഹാനോട്)

*(ഓമനക്കുട്ടൻ—എന്ന മട്ട്)

"എന്തിനേവം വദനം താഴ്ത്തി നീ
ബന്ധുരേ! കരഞ്ഞിടുന്നു?
ചെന്തളിർ മേനി തന്നൊളി ബാഷ്പം
ചിന്തി നീ കുഴകിടുന്നോ ?
ഹന്ത! നിൻെറ ഹൃദന്തം സന്താപ–
ദന്തുരിത മാക്കിടൊലാ.

ഭാരതാമല രാജ്യലക്ഷ്മി നിൻ
പാദതാരു പണിയവേ,
ജീവിതാകാശം താവകം ഭാഗ്യ–
താരകാമലമാകവേ,
താല വൃന്തസപര്യയാൽ രാജ–
നാരികൾ ചുററും ചൂഴവേ,
രാഗലാളിത കോമളം മമ
മാനസം നിന്നിലാഴവേ,
എന്തിനു നീ കഴിഞ്ഞ കാലത്തിൻ
വെന്ത ചിന്തയിൽ വേവുന്നു?

മംഗളാത്മികേ ! നീ മമാലയ-
മഞ്ജുള*ദീപ മാലിക !
മന്ദഭാഗ്യമരുത്തണഞ്ഞതു
മങ്ങുകില്ലൊരുനാളിലും.
നിർമ്മല 'സ്നേഹ' ദീപ്തിയാലതു
നിസ്തുലപ്രഭ പൂണ്ടിട്ടും.
ചിന്നിടുമതു പൊൻകതിർ, കണി-
ക്കൊന്ന തൻ മലർ മാലപോൽ !
മന്നിടമതിൻ കാന്തി പൂരത്താൽ
മിന്നി മിന്നിത്തിളങ്ങിടും.

വിശപസൌഭാഗ്യദായിനി, സുധാ-
വശ്യസുന്ദരഭാഷിണി!
വാണിരുന്നു നീ കേവലമൊരു-
വാണിഗപ്രാണനാഥയായ്.
ചേറിൽ വീണൊളി മങ്ങിയ വെറും
മാണിക്യക്കല്ലു മാതിരി!
ഇന്നിതാ 'രാജ' സുന്ദര കര-
മുന്നതാനന്ദമേല്ക്കയാൽ
വാരനാരികൾ വാർമുടി തന്നിൽ
ചൂടിടും നവരത്നമായ് !

പൊന്നൊളിക്കതിർതൂകി വന്നൊരി
നവ്യമോഹനോഷസ്സിലായ്
നീ കവാടമടപ്പതെന്തയേ
നാക നിർവൃതി ദായികേ!

മാടി നമ്മെ വിളിച്ചിടുന്നു പൂ-
വാടിയാടിടും വല്ലിയാൽ
പാടിടുന്നിണയൊത്തു പൂങ്കുയിൽ
ആടലേശാതെ മോടിയിൽ
വന്നണഞ്ഞു വസന്തലക്ഷ്മിയാൾ
പിന്നെയും നൂമ വാടിയിൽ
നിന്നിടുന്നവൾ നിനിമേഷയായ
നിന്നെയും കാത്തു ഖിന്നയായ്
കഷ്ടമാണിതുപോലെയെന്നും നി
നഷ്ടമാക്കിലീ വേളകൾ !

S. K. Nayar,
U. C. College,
Alwaye.

* നൂർമഹാൽ കൊട്ടാരത്തിലെ ദീപം.

പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസ നവീകരണം

ലോകത്തിൽ ഇന്നു നിലവിലിരിക്കുന്ന ഏതൊരു സ്ഥാപനവും പലപ്പോഴായി പലതര പരിഷ്കാരങ്ങൾക്കും വിധേയമായിരുന്നു എന്ന് ആർക്കും നിഷ്പ്രയാസം കാണാവുന്നതാണ്. മനുഷ്യസമുദായം നാനാപ്രകാരേണയും അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കുന്നതോടുകൂടി അതാതുകാലത്തെ ജീവിതരീതികളേയും ആവശ്യങ്ങളേയും ആധാരമാക്കി എല്ലാ സ്ഥാപനങ്ങളും പരിഷ്കരിക്കപ്പെടുകയെന്നതു എത്രയും ആവശ്യവും സ്വാഭാവികവും ആയിട്ടുള്ളതാണ്. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ ഭാരത സാമ്രാജ്യത്തിൻെറ ഇന്നത്തെ അവസ്ഥയ്ക്കു വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിൽ സാരമായ ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്തേണ്ടതു വളരെ ആവശ്യമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു രണ്ടു പക്ഷമുണ്ടാകാൻ തരമില്ല. അതിൽ, പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പററി മാത്രമേ ഇവിടെ ചുരുക്കമായി പ്രതിപാദിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നുള്ളു.

ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾക്കു ഉപ്പെന്നപോലെ മനുഷ്യജീവിതത്തിൻെറ അതിപ്രധാനമായ ഒരു ഘടകമാണു വിദ്യാഭ്യാസമെന്നു ഇന്നുള്ളവരെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. എന്നാൽ ഉപ്പുതന്നെ വേണ്ടിടത്തു വേണ്ടിടത്തോളം ഉപയോഗിക്കാതിരുന്നാൽ ഭക്ഷണം ആസ്വാദ്യകരമല്ലാതായിത്തീരുന്നതുപോലെ വിദ്യാഭ്യാസവും ആവശ്യാനുസരണം വേണ്ട രീതിയിൽ നടത്താത്തപക്ഷം ഗുണത്തിനു പകരം ദോഷമാണുണ്ടാകുന്നതെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിൽ ഏകാഗ്രമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള സൌകര്യം, ഗ്രഹണപടുത, ബുദ്ധികൂർമ്മത എന്നീ വിശേഷഗുണങ്ങൾ പിൽക്കാലങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച ബാല്യത്തിൽ വളരെ കൂടുതലായിരിക്കുന്നതിനാൽ പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യം എത്രമാത്രമെന്നൂഹിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. ഭാവി പൌരന്മാരായിത്തീരാനുള്ള കുട്ടികളുടെ സ്വഭാവം, ആദർശങ്ങൾ എന്നിവ രൂപീകൃതങ്ങളായിത്തീരുന്നതു മിക്കവാറും വിദ്യാലയത്തിൽ വച്ചാണ്. ആ സ്ഥിതിക്കു ഏതൊരു രാജ്യത്തിൻെറയും ശോഭനമായ ഭാവി ഏറെക്കുറെ അവിടത്തെ പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാം. അതിനാൽ പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി എത്രയും സൂക്ഷ്മമായി നിർമ്മിക്കേണ്ട ഒന്നാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഈ പ്രകാരമുള്ള പദ്ധതികൾ പല മഹാന്മാരും നിർദ്ദേശിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും ഇപ്പോൾ ഭാരതത്തിനു യോജിച്ച രീതിയിലുള്ള ഒരു പദ്ധതി മഹാത്മഗാന്ധി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതു വിദ്യാഭ്യാസ പ്രണയികളായ ഏവരുടെയും ആലോചനയ്ക്കു പ്രത്യേകം വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ പദ്ധതിയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന പ്രധാന തത്വങ്ങൾ എന്തെന്നും അവ എത്രമാത്രം പ്രായോഗികവും പ്രയോജനകരങ്ങളുമാണെന്നും നമുക്കു നോക്കാം.

ഇപ്പോൾ നടത്തിവരുന്ന നാലു വൎഷത്തെ പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം ഏഴു വൎഷമായി വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നാണല്ലോ അദ്ദേഹത്തിൻെറ അഭിപ്രായം. ഭാരതത്തിൽ ഭൂരിഭാഗവും വിദ്യാഭ്യാസമില്ലാത്തവരാണ്. അതിനാൽ മിക്കവൎക്കും സാമാന്യമായ ഒരു ജ്ഞാനമെങ്കിലും സിദ്ധിക്കുന്നതിനു ഏഴു വൎഷത്തെ നിർബ്ബന്ധമായ സൌജന്യ വിദ്യാഭ്യാസം അത്യാവശ്യമാണ്. എന്നാൽ ഇപ്പോഴുള്ള മാതിരി പല പല വിഷയങ്ങൾ വിദ്യാൎത്ഥികളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽ വളരെ ശ്രദ്ധിക്കാനുണ്ട്. പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ശേഷം ഓരോരോ ജീവിതവൃത്തികളിൽ ഏൎപ്പെടുന്നവരായിരിക്കും അധികം പേരും. അതുകൊണ്ടു ജീവിതത്തിൽ അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളും പ്രായോഗികമാക്കാവുന്നവയുമായ സംഗതികളാണു പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കേണ്ടത്. ഇന്നത്തെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന അറിവിൻെറ എത്രയോ തുച്ഛമായ ഒരംശമാണു പിന്നീടുള്ള ജീവിതത്തിൽ പ്രയോജനപ്പെടുന്നതെന്നു അനുഭവവേദ്യമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. അതിനാൽ ജീവിതത്തിൽ കൂടുതൽ പ്രയോജനപ്പെടുന്നവ കൂടുതലായി അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കണം.

ഒന്നാമതായി വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു അവരുടെ മാതൃഭൂമിയോടു ഒരു മമത ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം ഒരന്യഭാഷയിൽ നടത്തിയാൽ ആ ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരുടെ ജീവിതരീതികളും സ്വഭാവവും കൂടുതലായി മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും അവരോടു കൂടുതൽ ബഹുമാനം തോന്നുന്നതിനുമാണിടയുള്ളത്. അതുകൊണ്ടു വിദ്യാഭ്യാസം കഴിയുന്നിടത്തോളം മാതൃഭാഷയിൽത്തന്നെയാണു നടത്തേണ്ടത്. അതോടുകൂടി വിദ്യാൎത്ഥികൾ ദേശാഭിമാനികളായിത്തീരത്തക്കവണ്ണമുള്ള വിഷയങ്ങൾ അവരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവരേണ്ടതുമാകുന്നു.

വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു വ്യവസായപരമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു എത്രയും അത്യാവശ്യമാണ്; ഭാവിയിൽ ഓരോ തൊഴിലുകളിൽ ഏൎപ്പെടുന്നതിനു താല്പൎയ്യവും ജ്ഞാനവും ഇതുകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, അവരവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കുള്ള പണം അവരവർ തന്നെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും തന്മൂലം കുറേക്കൂടെ തന്റേടവും ഉത്തരവാദിത്വബോധവും സ്വാശ്രയശക്തിയും ഉണ്ടാകുന്നതിനും സാധിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള വ്യവസായങ്ങളിൽനിന്നുമുണ്ടാകുന്ന ആദായംകൊണ്ടു മാത്രം വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തുകയെന്നുള്ളത് ഒരിക്കലും പ്രായോഗികമായിരിക്കയില്ല. പാരമ്പൎയ്യമായി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള വാസന കൊണ്ടും വളരെനാളത്തെ അഭ്യാസംകൊണ്ടുമാണ് ഓരോ തൊഴിൽകാൎക്കും അവരവരുടെ തൊഴിലുകളിൽ ഗണ്യമായ നൈപുണ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആ സ്ഥിതിക്ക് ആദ്യമായി തൊഴിൽ പരിശീലിക്കുന്ന വിദ്യാൎത്ഥികൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന സാധനങ്ങൾക്ക് അതാതു തൊഴിലുകളിൽ പ്രത്യേകം പ്രാവീണ്യമുള്ളവർ ഉണ്ടാക്കുന്ന സാധനങ്ങളോടൊപ്പം മേന്മയും ഗുണവും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. തന്നിമിത്തം വിദ്യാൎത്ഥികളുണ്ടാക്കുന്ന സാമാനങ്ങൾ വിററു പണമാക്കി ഉദ്ദിഷ്ടകാൎയ്യം സാധിക്കുന്നത് അത്ര എളുപ്പമല്ല. അഥവാ അതു സാദ്ധ്യമാണെന്നു സമ്മതിച്ചാൽ തന്നെയും ഗൌരവാവഹമായ വേറൊരു ദൂഷ്യമുണ്ടാകാനെളുപ്പമുണ്ട്. തങ്ങളുടെ ഗൌരവമേറിയ കൎത്തവ്യത്തെപ്പററി ബോധമുള്ള അദ്ധ്യാപകന്മാർ വളരെ കുറയും. ഒരു രാജ്യത്തിൻെറ ഭാവിപൌരന്മാരിൽ തിളങ്ങിവിളങ്ങിക്കാണേണ്ട ശോഭനഗുണങ്ങളുടെ ബീജാവാപം ചെയ്യേണ്ടതു തങ്ങളാണെന്നും, പ്രത്യേകിച്ചും രാജ്യത്തിൻെറ അഭിവൃദ്ധിക്കും സുഖജീവിതത്തിനുമുതകുന്ന ഉൽകൃഷ്ടാദർശങ്ങൾ അവരിൽ ദൃഢമൂലങ്ങളായിത്തീരുന്നതു വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ മനസ്സിൽ ആദ്യമായി തങ്ങൾ അങ്കുരിപ്പിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾ വികസിച്ചു പരിപുഷ്ടിയെ പ്രാപിക്കുമ്പോഴാണെന്നും മനസ്സിലാക്കി സൂക്ഷ്മമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകന്മാർ എത്രയോ ചുരുക്കം. ആ സ്ഥിതിക്കു കുട്ടികളുടെ വ്യവസായങ്ങളിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന പണം മാത്രമേ അവൎക്കു ശമ്പളമായി കിട്ടുകയുള്ളുയെന്നുകൂടി വന്നാൽ അവർ ആ വഴിക്കു മാത്രം പ്രവൎത്തിക്കയും തന്മൂലം വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ മറുവശങ്ങൾ നിരാകരിക്കപ്പെടുകയും അപരിഹാൎയ്യമായ ഒരു നഷ്ടം രാജ്യത്തിനു വന്നുകൂടുകയും ചെയ്യും. അതിനാൽ ഓരോ വിഷയങ്ങൾക്കും അതൎഹിക്കുന്ന പ്രാധാന്യം മാത്രം കൊടുത്തു തദനുസരണമായി വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തുന്നതിനു ഗവൎമ്മെൻറു തന്നെ പ്രത്യേകം നിഷ്കൎഷിക്കയും വേണ്ട തുകകൾ ചിലവാക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വ്യവസായങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതാതു സ്ഥലങ്ങളിൽ സൌകൎയ്യവും ആദായവും പ്രാധാന്യവുമുള്ളവയിലാണ് വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു കൂടുതൽ പരിശീലനം നൽകേണ്ടതെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഇന്നു ഭാരതീയരിൽ കാണേണ്ട സൎവ്വപ്രധാനമായ ഒരു ഗുണം ആരോഗ്യവും ഓജസ്സും ശക്തിയുമാണു. ജീവിതസമരത്തിൽ ഇവ എത്രമാത്രം അനുപേക്ഷണീയങ്ങളെന്ന് ഏവൎക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ നിർഭാഗ്യവശാൽ ഈ ഗുണം നമ്മിൽ അധികംപേൎക്കും ഇല്ലാതാണിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട്, ദേഹത്തിനു വളൎച്ച അധികമായിരിക്കുന്ന ബാല്യകാലം മുതൽ തന്നെ, വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ ആരോഗ്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം വേണ്ട കായികാഭ്യാസങ്ങളിലും മററും അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുവരേണ്ടതും വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ഒരു പ്രധാന ഘടകമായി വിചാരിക്കണം.

ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രധാന സംഗതികളെ മുൻനിറുത്തി ഏഴു വൎഷത്തെ നിർബ്ബന്ധവും സൌജന്യവുമായ വിദ്യാഭ്യാസം നടപ്പിൽ വരുത്തിയാൽ ഏറെത്താമസിയാതെ ഭാരതീയർ മുഴുവൻ സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവരായിത്തീരുകയും ഓരോ വ്യക്തിക്കും ഏതെങ്കിലും ഒരു വ്യവസായത്തിലോ കൈത്തൊഴിലിലോ ഒരുവിധം പ്രാവീണ്യം സിദ്ധിക്കയും ചെയ്യുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഭാരതത്തിൻെറ ശോഭനമായ ഭാവിക്ക് ഇതിൽ കൂടുതലായി മറെറന്താണ് വേണ്ടത് ?

P. M. Mathai, Mannoor,
Class IV. Group I. a.

കാരുണ്യനിർഝരി

(K. M. George, *Class III.*)

ഓമനക്കുട്ടൻ.........രീതി

തപ്തലോക വിഹാരിയായ മേ
സപ്തധാതുവും ക്ലാന്തമായ്
ആത്മദാഹ പരവശനായി,
ട്ടാത്ത മോഹം വലകയാൽ,
കാരുണ്യാത്മകനിരുറവിനെ-
ത്തേടിത്തേടി നടന്നു ഞാൻ.

"ലോകമാകെയാ നീലിമ മുററു-
മേകിടും ദലജാലത്തിൽ
മഞ്ജു മൎമ്മര മന്ത്രണത്തിനു
പാഞ്ഞുപോകും മന്ദാനിലാ!
കണ്ടുവോ ഭവാൻ തപ്തഹൃത്തില-
മൃതം ചേൎക്കുന്ന നിർഝരി ?"
മന്ദമായൊന്നു നിശ്വസിച്ചഹോ
മന്ദവാതം കടന്നുപോയ്.

പാരിടമൊരു പാല്ക്കടലാക്കും
പാൎവ്വണേന്ദുവിനോടു ഞാൻ
തൃഷ്ണയാൽ പ്രേരിതാത്മനായ് കേണു
ചൊന്നുറവിനെക്കാട്ടുവാൻ.
ഹാസഗൎഭമായ പുഞ്ചിരിച്ചിട്ടാ-
സ്സോമനെന്നെ നിഷേധിച്ചു.

വെണ്ണിലാവിൽക്കുളിച്ചു കുന്തലിൽ
സ്വൎണ്ണ ഖദ്യോത വൃന്ദത്താൽ
പൂക്കൾ ചൂടി വിലസിടും നിശാ-
ദേവിയോടും ഞാൻ ചോദിച്ചു.
ചിമ്മി നക്ഷത്രക്കണ്ണുകളവൾ
എന്മനം വെന്തു വെണ്ണീറായ്.

കല്ലോലങ്ങളാൽ വാഹിനികളേ
മെല്ലവേ തഴുകുന്നൊരു

ഗംഭീരാശയനെങ്കിലും ജല-
നംബുധിയോടും ചോദിച്ചു:-
"പ്രാണചൈതന്യപ്പൊന്നുറവിനെ-
ക്കാണുവാനെങ്ങു പോകണം?"
നിർദ്ദയനായത്തീരദേശത്തെ
മർദ്ദനം ചെയ്തു നിഷ്കൃപൻ

പൊൻ കതിരവനോടു, മുന്നത
പർവ്വതത്തോടും, പൂങ്കാവിൽ
തങ്കരാഗങ്ങളുമ് വിശുന്ന
പൂങ്കിളിയോടും ചോദിച്ചു.
ഉത്തരമേതുമേ ലഭിയ്ക്കാതെ
തപ്തലോല ഹൃദയനായ്.

× × ×

"മാമക പ്രേമനിർഝരി! ജീവ-
ധാമമേ!! യെങ്ങുപോയി നീ?
അന്തർദ്ദാഹ വിവശനായി ഞാൻ
ഹന്ത! ഗദ്ഗത കണ്ഠനായ്
എത്ര നിന്നെത്തിരഞ്ഞു പോകിലു-
മത്രയും ദൂരത്താണു നീ.
താവക ഹിമശീതള ജലം,
മാമക നാവിൽ വീഴ്കിമേ
ആമയം തീക്ക, കാരുണ്യാമൃത-
ദായകാ! ലോകനായകാ!!"
തുച്ഛനായ ഞാനിവിധം കേണു
മൂർച്ഛിതനായ് വീണൂഴിയിൽ.

× × ×

അന്ത്യദുർല്ലഭപ്പൊൻ മണികൾ തൻ
മംഗളനാദംപോലവേ,
അല്പനേരത്തിനുള്ളിൽ ഞാനൊരു
സ്വർഗ്ഗശബ്ദം ശ്രവിച്ചിദം :—
പ്രാണചൈതന്യനീരുറവിനേ-
തേടിയാടലാൽ വാടിയ
മന്ദബുദ്ധി! നിൻ കൈവിളക്കിലേ
മങ്ങും ദീപം തെളിക്കുമ്പോൾ,
താവക ഹൃത്തിൽത്തന്നെയാച്ചാരു-
നീരുറവു നീ കണ്ടിടും;
നീ തിരഞ്ഞ സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം
പൂതനിർഝരി ദൃശ്യമാം
മംഗളം! വത്സാ!! നിൻ വിളക്കിനു
മംഗലേശാതെ കാക്കുക."

കൈവിളക്കു തെളിച്ചു ഞാനെങ്ങും
ദിവ്യനിർഝരി കാണുന്നു.
ലജ്ജിതനായിത്തീർന്ന ഞാനതിൽ
മജ്ജനായ്, ബഹു ധന്യനായ്.

രണരംഗം

അരാവലി മലയുടെ ഉന്നതശൃംഗങ്ങളെ കനകകാന്തികൊണ്ടു അഭിഷേകം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന കർമ്മസാക്ഷി മറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. വിശ്രമിക്കാൻ ഗമിക്കുന്ന വിഹംഗങ്ങളുടെ കളകളനിനാദം രാജപുത്ര രണവീരന്മാരുടെ അപദാന ഗാനംപോലെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ മുഴങ്ങുന്നു. സമരസംഭവബഹുലങ്ങളായ പല ദിനരാത്രങ്ങൾക്കുശേഷം രാജസ്ഥാനം അനന്തമായ ഒരു ശാന്തതയിൽ ആണ്ടു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. "നടനവിധി കഴിഞ്ഞു രാവിലെല്ലാ—നടനുമുറങ്ങിയ നാട്യശാലപോലെ" മീവാർരാജ്യം അന്നു കാണപ്പെട്ടു.

നിശബ്ദതയുടെ നെടുവീർപ്പുപോലെ അടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബാലസമീരണൻ വൃക്ഷക്കൊമ്പുകളിൽ യഥേഷ്ടം തൂങ്ങി സസുഖം ക്രീഡിക്കുന്നു. ചിറ്റൂർ കോട്ടയെയും അതിലെ ദിവ്യവിഭവങ്ങളെയും മ്ലേച്ഛദൃഷ്ടിയിൽനിന്നും മറക്കുന്നതിനോ എന്നു തോന്നുമാറു രാത്രി തന്റെ തിമിരതിരസ്കരണിയാൽ അവിടമെല്ലാം മൂടിത്തുടങ്ങി.

ചിറ്റൂർകോട്ട—രാജസ്ഥാനത്തിലെ നിരവധി ജനങ്ങളുടെ അഭയകേന്ദ്രം—രാജപുത്രരമണികളുടെ ചാരിത്രസംരക്ഷണം ചെയ്ത മഹാദുർഗ്ഗം—മീവാറിന്റെ കീർത്തിസൌധത്തിൽ തങ്കത്താഴികക്കുടം—ദുർജ്ജനദുഷ്പ്രാപമായ ആ പ്രാകാരവർയ്യം, അന്ധകാരമയമായ ഈ സന്ധ്യയിൽ പോലും യശോരശ്മി ചൊരിഞ്ഞു പരിസരത്തെ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു അന്തരീക്ഷത്തിൽ പൊന്തിനില്ക്കുന്നു.

രാത്രിയുടെ ഭയങ്കരയാത്ര പകുതിയായി. ചിറ്റൂരിലെ രമ്യമായ രാജഹർമ്മ്യത്തിൽ മഹാറാണ രാജസിംഹൻ മാത്രം വിചാരപരവശനായി വിഷാദകലുഷനായി അസ്വസ്ഥചിത്തനായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ആസന്നമായ ആപത്തിനെ, അതേ, ആയോധനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയാവാം ആ വീരഹൃദയത്തെ വിരട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. രാജ്യഭാരം എത്രയോ ദുർഭരം.

"കൊട്ടാരം ചിന്തയാൽ ജാഗരം കൊള്ളു (ന്നു
കൊച്ചുകുടിൽക്കത്രേ: നിദ്രാസുഖം."

വീരരസം പുരുഷവേഷം പൂണ്ടപോലെ ഒരു യുവയോദ്ധാവു് രാജസന്നിധിയിലേക്ക് അതിവേഗത്തിൽ ചെല്ലുന്നു. അനുവാദം കിട്ടുന്നതിനായി കാത്തു നില്ക്കാതെ അയാൾ അകത്തോട്ടു കടന്നു വിനയമസൃണമാം സ്വരത്തിൽ റാണിയോട് ഇപ്രകാരമറിയിച്ചു. "ഔറംഗജിബ് പാദുഷ വിപുലമായ സേനാസമേതനായി മീവാറിനെ അമർത്തുവാൻ വീണ്ടും പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രാവശ്യം പാദുഷയെ അനുഗമിച്ചു വിനോദാർത്ഥം പ്രിയ പത്നിയും പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു ചാരന്മാർ അറിവു തന്നിരിക്കുന്നു." ഇത്രയും അറിയിച്ചു ശേഷം സേനാനായകനായ ദുർഗ്ഗാദാസ് അവിടെനിന്നും മടങ്ങി. ഇതു കേട്ടു് ആ ക്ഷത്രിയ ഹര്യക്ഷവർയ്യൻ സഗർവ്വം തന്നത്താൻ പറഞ്ഞു. "അഭിമാനം തുളുമ്പുന്ന നമ്മുടെ കത്തു പാദുഷയെ ക്ഷുഭിതനാക്കിയിരിക്കാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൈന്ദവമർദ്ദനനയത്തെ നാം ബലമായി പ്രതിഷേധിക്കുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും ആത്മാഭിമാനത്തെയും ഒരു രാജപുത്രൻ അഖിലോപരി ആരാധിക്കുന്നു. മുഗൾമുകിലാൽ മറയ്ക്കപ്പെട്ട മീവാറിന്റെ പുകൾവിധുവിൻ മ്ലാനതയെ മാറ്റുക തന്നെ. മരണം വരെ രണം. അതു തന്നെ ഒരു ക്ഷത്രിയന്റെ ധർമ്മം.

II

അരാവലിയുടെ ഇടുങ്ങിയ പാതയായിരുന്നു ഈ അതുല്യശക്തികളുടെ സംഘട്ടനരംഗമായി തീർന്നതു്. വിപുലമായ മുഹമ്മദീയസേനയെ ദുർഗ്ഗാദാസ് അനായാസേന പലായനം ചെയ്യിപ്പിച്ചു ആ പ്രദേശം മീവാറിനു പ്രകൃതി കെട്ടിയ ഒരു കോട്ടയെപ്പോലെ നന്നായുപകരിച്ചു. ഔറംഗജീബും ഏതാനും അനുചരന്മാരും മാത്രം അവിടെ അവശേഷിച്ചു. അവർക്കു പുറത്തു പോകുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ എല്ലാം ശത്രുക്കളാൽ നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ചക്രവർത്തി കുട്ടിലടയ്ക്കപ്പെട്ട ഒരു കാട്ടുമൃഗത്തിന്റെ ദയനീയാവസ്ഥയിലായി. അപ്രതീക്ഷിതമായുണ്ടായ അത്യാഹിതത്തെ ഓർത്തു് അദ്ദേഹം ദുഃഖിച്ചു. തന്നെ അനുഗമിച്ചിരുന്ന ആ ആത്മവല്ലഭയെ അവിടെ എങ്ങും കാണുന്നില്ല. അവർ ശത്രുക്കളുടെ കയ്യിൽപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന ദുഃഖവർത്തമാനം അദ്ദേഹത്തെ തീവ്രമായി വേദനപ്പെടുത്തി. വ്യസനഭാരത്താൽ ആ സാർവ്വഭൌമൻ നഷ്ടാസ്യനായി കാണപ്പെട്ടു. ഭാരതസാമ്രാജ്യചെങ്കോൽ വഹിച്ചിരുന്ന ധീരബാഹുക്കൾ ശൂന്യങ്ങളായി ബന്ധിച്ചപോലെ നിശ്ചലമായി കിടക്കുന്നു.

അല്പം അകലെയായി ഒരു ജയാരവം കേട്ടു പാദുഷ തലപൊക്കി നോക്കി. കണ്ണിന്നു കാളാഞ്ജനച്ചാർത്തണയ്ക്കുന്ന ഒരു കമനീയ കാഴ്ചയാണ് അദ്ദേഹം കണ്ടത്. രാജോചിതമായ അലങ്കാരത്തോടും അകമ്പടിയോടുംകൂടി വരുന്ന പ്രിയതമയെ സസന്തോഷം സ്വീകരിച്ചിട്ടു അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. ഭവതിയെ ശത്രുമദ്ധ്യത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചു എന്റെ അഭിമാനത്തെ കാത്ത മർത്ത്യസിംഹം ആരെന്നു പറയുവാൻ കരുണയുണ്ടാകണം. ആ വീരപുരുഷനെ സർവ്വ വരങ്ങളും കൊടുത്തു ഞാൻ സമ്പന്നനാക്കുന്നുണ്ട്. ഇതു കേട്ടു രാജ്ഞി മന്ദാക്ഷമധുരമായി പറഞ്ഞു. "യുദ്ധത്തിന്റെ മൂർദ്ധന്യദശയിൽ രാജപുത്രഭടന്മാർ എന്നെ മഹാറാണ രാജസിംഹന്റെ അരമനയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. ആ രാജപുത്രരാജാവ്—പരസ്ത്രീകളെ പാവയായി കരുതുന്ന ആ പുണ്യചരിതൻ എന്നെ രാജോചിതമാംവിധത്തിൽ ബഹുമാനിച്ചു സല്ക്കരിച്ചശേഷം ഭവാന്റെ സന്നിധിയിലേക്കു അയയ്ക്കുകയാണുണ്ടായതു്. ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിലെ രാജാക്കന്മാർ ഗേഹശൂരന്മാരല്ല. വധുക്കളേയും ശിശുക്കളേയും ഹിംസിക്കുന്നവരല്ല. ആ വീരകേസരിയോടുള്ള ദ്വന്ദ്വമത്സരം അവസാനിപ്പിച്ചു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൈത്രിയെ സമ്പാദിക്കുകയാണു അങ്ങു ആദ്യമായി ചെയ്യേണ്ടതു്."

മദാന്ധനായ ചക്രവർത്തി, റാണയുടെ ഔദാര്യം ഭീരുത്വം കൊണ്ടുണ്ടായതാണെന്നു ശങ്കിച്ചു, അവിശ്വാസികളോടുള്ള സഖ്യം അപകടപ്രദമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു, സാമ്രാജ്യദാഹത്താൽ എരിപൊരികൊള്ളുന്ന ആ രാജഹൃദയം രാജ്ഞിയുടെ ആത്മാർത്ഥമായ പ്രാർത്ഥനയെ നിരസിച്ചു.

രാജസ്ഥാനം വീണ്ടും ഒരു ഭയങ്കര സംഗരരംഗമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. സ്വാതന്ത്ര്യസമ്പാദനത്തിനുള്ള അവസാന യജ്ഞത്തിൽ അനർഘങ്ങളായ അനവധി ആത്മാക്കളെ ആഹുതി ചെയ്തു മിവാറിന്റെ രക്തവർണ്ണാങ്കിതമായ വിജയപതാക വീണ്ടും ഉയരത്തിൽ പരിലസിച്ചു. മുഗൾസാമ്രാജ്യസൌധത്തിന്റെ മൂലശില അതോടുകൂടി ശിഥിലമായി.

[കഥാംശം ടോഡ്സിന്റെ ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നും] .

K. Bhaskaran Pillai
Class III.

ഒരു വിഭാതം

1

ശോണാധിക പ്രോജ്ജ്വലമീവയത്തിൽ
കാണുന്നതെന്താണൊരു കോണിലേവം ?
മാണിക്യരത്നപ്രഭകൊണ്ടു തീർത്ത
കതിർക്കുലക്കെട്ടു വിതാനമല്ലീ?

2

സ്നേഹം നശിച്ചിട്ടണയാൻ തുടങ്ങു-
മാത്മീയ സംസ്കാരമണിപ്രദീപം
ശ്രീ "ഗാന്ധി" ദേവൻ നവഭാരതത്തിൽ
വീണ്ടും ജ്വലിപ്പിച്ചതു തന്നെയാകാം

3

പാശ്ചാത്യ വെള്ളക്കിളി ജാലമെത്തി
ധാന്യം മുടിക്കേദ്ധനിദ്ര ചെയ്യും
തൻവത്സരേ നോക്കി ദിഗംബികാന്തർ-
ജനാമുഖം മന്ദമുയർത്തതല്ലീ?

4

ഉഷാംഗനത്തയ്യൽ സുരാങ്കണത്തിൽ
പൂത്തോരശോകത്തരുവിന്റെ താഴെ
കളിക്കുവാൻ നല്ലൊരു കമ്പിളിപ്പ-
ണച്ചെന്തളിർ കയ്യിലെടുത്തതാണോ?

5

ഹിന്ദുക്കളിൽ സോദരമൈത്രി വീക്ഷി-
ച്ചിന്ദുപ്രഭൻ ചിത്തിര ഭൂപനേന്തും
ആനന്ദപീയൂഷ സരിത്തിലൈക്യ-
ച്ചെന്താരതന്ദ്രം വിലസുന്നതാകാം

6

തുഷാരബിന്ദുക്കൾ തളിച്ചുഷസ്സാം
നതാംഗി ചാർത്തുന്നതിനായരയ്ക്കും
ആ രക്തപാടീരമഹാർഘപങ്കം
കലർന്നതങ്കപ്പുതു ചാണയല്ലീ!

7

പാശ്ചാത്യ ദേശാംഗനമാരെയിപ്പോ-
ളാദർശമാക്കി പ്രിയദിഗ്വധൂടി
ചെഞ്ചായമിട്ടാനനമാകമാനം
മാനം കലർന്നാശു മിനുക്കിടുന്നോ ?

8

ഈ വാസരാധീശ്വരി തന്നെഴുന്നെ-
ള്ളത്തിൽ പ്രഭാതപ്പുതു തോഴി മുന്നിൽ
ഹാ! പൊന്നലുക്കിട്ടൊരു ഹേമവർണ്ണ-
ച്ഛത്രം പിടിച്ചീടുകയായിരിക്കാം

9

പാശ്ചാത്യദേശത്തൊരു ജൈത്രയാത്ര-
ക്കുദ്യുക്തയാം ഭാരതദേവിയിപ്പോൾ
വൃത്തത്തിൽ മദ്ധ്യേ കസവിട്ടു നെയ്ത
പതാകവാനത്തിലുയർത്തതാകാം

10

ദിനേശ്വരിക്കാസ്സുഖിയാം വിഭാതം
ഗളത്തിലർപ്പിപ്പതിനായ് സമോദം
ചമച്ചിതാ ചെന്തളിർ തന്നിൽ വച്ചു
സദ്രാജമല്ലീ മലർമാല്യമല്ലീ!

11

ആ രാത്രിയാം വാരണമസ്തകത്തെ-
ത്തട്ടിത്തകർത്തിട്ടുഡുജാലമെങ്ങും
ചിന്നിച്ചു രത്നങ്ങളെടുത്തുഷസ്സാം
കന്യക്കു തീർത്തൊരു പതക്കമല്ല്യ!

12

വിമൂർച്ഛിതം ലോകമുണർന്നിടുന്നു
വല്ലീകലം പുഞ്ചിരി തൂകിടുന്നു
വിശാലപാലാഴിയിൽ നിന്നുദിച്ച
പീയൂഷ പൊൻ കുംഭ വിശേഷമല്ലീ!

13

അതല്ലിതാ ബാലകരാത്ത മോദം
പഠിച്ചിടുന്നു "ധൃതി" പൂണ്ടിദാനീം
മായാമറക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞുവാണൊ
രജ്ഞാന തേജോമയഗോളമാകാം

14

നഭസ്സിലോളം വിഹരിച്ചുയർന്ന
തമസ്സഹോ! വൻഗുഹ പുക്കൊളിച്ചു
മഹസ്സെഴുന്നോരുടെ മുന്നിൽ നില്പാൻ
മനസ്സുറക്കില്ല ഖലക്കു നൂനം

15

തായേപ്പിരിഞ്ഞോരിരുളിൻ കിടാങ്ങൾ
മുരണ്ടു പത്മങ്ങളെയാശ്രയിച്ചു.
ഖലാത്മജന്മാക്കതി കൗശലങ്ങൾ
തോന്നിടുമല്ലോ പരശിക്ഷയെന്ന്യേ

16

മാനത്തു മിന്നിത്തെളിവാർന്ന താരാ-
ഗണങ്ങളും നിഷ്പ്രഭമായ് ചമഞ്ഞു
വിദ്വാൻ സഭാഭ്യന്തരഭൂവിലേതു-
മല്പജ്ഞർ ശോഭിക്കുകയില്ല നൂനം

17

തരുക്കൾ നന്നായ് പനിനീർ തളിച്ചു
പുഷ്പങ്ങളർച്ചിച്ചു ലതാപ്രരോഹം
ഹാ! പൂജ്യരെങ്ങെത്തുകിലും ജനങ്ങ-
ളത്യാദരിക്കും പ്രതിപത്തി പൂർവ്വം

18

സൂര്യാതപത്രത്തിനുകീഴിൽ വാണ
തൃണങ്ങളും മുന്നണി ശോഭ നേടി
മഹാജനത്തിൻ തണൽ പററി നിന്നാൽ
നിസ്സാരനും മേന്മ ഭവിക്കുമല്ലോ ?

19

അത്യുല്പതിഷ്ണുക്കളിതന്റെ കൂടെ-
ത്തുടർന്നിതാ ജീവിതയാത്ര വേഗം
ഉച്ചസ്ഥരെപ്പിൻതുടരുന്നതാകാ-
മുയർന്നിടാനശ്രമ ലബ്ധമാർഗ്ഗം.

ശുഭം.

(കെ. ജി. രാമൻനായർ)

ചെറുകഥ.

സങ്കല്പപ്രണയം

(എസ്സ്. കെ. നായർ, ആലുവാ)

സരസ്സിൻെറ മാത്തട്ടിൽ ക്ലുപ്തകൈയ്യോടെ നിന്നിരുന്ന ആ 'സരോജ'മുകുളം. അസ്തമനേന്ദുവിൻെറ വിളച്ച് മാറിയിട്ടില്ല. പൂർവ്വാശയുടെ വദനം രാഗാർദ്രമായുമില്ല. വനകുസുമങ്ങളിൽ മാദകലഹരിയേററു നടന്നിരുന്ന വണ്ടത്താൻ മന്ദം ആ മുകുളത്തെ സമീപിച്ച് ഏതോ ഗാനമൊന്നാലപിച്ചു. ഇളങ്കാററിൻെറ മന്ത്രണം കേട്ട ആ കോരകം തലതിരിച്ചു. ഭൃംഗം നിരാശ പൂണ്ടില്ല. വീണ്ടും ചില പാട്ടു പാടി. വലം വച്ചു ഫലം നാസ്തി. പുലരിയുടെ മുഖം തുടുത്തു. സരോജത്തിൻെറ മുഖത്തും ചില വർണ്ണഭേദമുണ്ടായി. ആ കാമുകൻ അടുത്തു. ഇതളുകൾ സ്വയം വിടന്നു......

ഇന്ദിര പ്രാതഃസ്നാനത്തിനു വരുന്ന സമയമായിരുന്നു അതു. കേവലം ഒരു ബാലിക. താരുണ്യം മൊട്ടിട്ടു വരുന്നതേയുള്ളു. എങ്കിലും സൗന്ദർയ്യദേവതയുടെ കലാപാടവം തികച്ചും ആ കൊച്ചുമുഖം വെളിപ്പെട്ടുത്തി. പച്ചപ്പാവാടയുടുക്കും. അതേ നിറത്തിലുള്ള കൊച്ചു ബ്ലൗസും! കനകവർണ്ണം ആ കോമളാംഗിയിൽ ചില കൈവേലകൾ നടത്തിയിരുന്നു.

ഇന്ദിരയെ ഞാൻ പല ദിവസവും ഇതേസമയത്തു കണ്ടിരുന്നു. എന്നെ അവളും പക്ഷെ കണ്ടിരിക്കാം. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ നിഷ്കളങ്കമായ ആ മുഖത്തു ഞാൻ ഒന്നു രണ്ടു തവണ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയിരിക്കണം. എങ്കിലും അവളിൽ പ്രത്യേകിച്ചൊരു ഭാവഭേദവും ഞാൻ കണ്ടിരുന്നില്ല. ലീലാലോലുപകളായ മററു ബാലികമാരൊന്നിച്ചു കളിച്ചു ചിരിച്ചു ഇന്ദിര പോകുന്നതു കണ്ടു പക്ഷെ പാതയിലുള്ള മൺതരികളും സ്വപ്നങ്ങളായി തീർന്നിരിക്കാം.

"സ്നേഹിത!" ഗോപൻ പറഞ്ഞു "ആ ഇന്ദിരയുടെ—അങ്കുരിത യൗവ്വനയായ ആ ബാലികയുടെ—നയനങ്ങളിൽ 'മയിൽ മുട്ടയിലെന്നപോലെ' താരുണ്യത്തിൻെറ സകല സൗഭാഗ്യങ്ങളും തെളിഞ്ഞു കാണാം." നർമ്മസംഭാഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ആ സ്നേഹിതൻെറ കവിഹൃദയം എന്നിൽ പരമാനന്ദമുളവാക്കി. ഇന്ദിരയുടെ നയനങ്ങൾ വർണ്ണിച്ചതുകൊണ്ടല്ല, വർണ്ണനയുടെ ഔചിത്യം കൊണ്ടാണ്. മയിൽ മുട്ട കണ്ടിട്ടുള്ളവർക്കറിയാം. അതിൽ മായൂരപിഞ്ഛികയുടെ സകല വർണ്ണങ്ങളും ഭംഗിയായി നിഴലിച്ചിരിക്കും! അതുപോലെയാണു പോലും ആ കൊച്ചുബാലികയുടെ നയനങ്ങളിൽ താരുണ്യസൗഭാഗ്യം തെളിഞ്ഞു പ്രകാശിക്കുന്നത്. ഹാ! എത്ര ആസ്വാദ്യകരം!

അനർഘമായ ആ ആശയത്തിൻെറ ആസ്വാദ്യത എന്നെ ആനന്ദനൃത്തം ചെയ്യിച്ചു. പലവുരു ഞാൻ അതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചു. അതോടൊപ്പം ഇന്ദിരയുടെ രൂപം പലതവണ എൻെറ ഹൃദയത്തിൽ നിഴലിച്ചു.

പിറെറന്നാൾ മുതൽ ഞങ്ങൾ പ്രഭാതസവാരി പതിവാക്കി. വഴിക്കു ഇന്ദിരയേയും കൂട്ടുകാരികളേയും ഞങ്ങൾ കണ്ടു. ഗോപൻെറ സരസസല്ലാപത്തിനൊത്തു മൂളിക്കൊണ്ടുപോയ ഞാൻ ആ സുകുമാരിയെ ഒന്നു നോക്കിയതു പക്ഷെ ഗോപൻ കണ്ടുകാണില്ല. ഞങ്ങളെ കണ്ട മാത്രയിൽ ആ ബാലികമാർ വളരെയൊഴിഞ്ഞു മാറിപ്പോവുകയും ചെയ്തു. നിത്യവും ഇന്ദിരയെ ഞാൻ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും വിശേഷിച്ചൊരു വികാരവും എന്നിൽ അങ്കുരിച്ചിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ഇന്ദിരയെ കാണുന്നതു എനിക്കു കൌതുകകരമായി തോന്നി. ഇതൊന്നും ഗോപൻ അറിഞ്ഞു കാണുകയില്ല. അഥവാ, അറിഞ്ഞെങ്കിൽ അങ്ങനെയൊരു ഭാവം ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിൽ കണ്ടിരുന്നില്ല.

"എന്തിനാണു നീ നിത്യവും ഇന്ദിരയെ കാണുന്നതു?" എൻെറ ഹൃദയം എന്നോടു മന്ത്രിച്ചു. ക്ഷണനേരത്തേക്കു ഞാൻ നിശ്ചലനായി നിന്നുപോയി. "അതെ, എന്തിനാണു ഞാൻ ഇന്ദിരയെ കാണുന്നതു?" ഞാൻ ആ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു. നാമെന്തിനു ഉദയഭംഗി നോക്കി നില്ക്കുന്നു. വികസിതപ്രായമായ ചെന്താമരയുടെ ചന്തം നോക്കി നില്ക്കുന്നു? പാലൊളിക്കതിർ വിതറുന്ന പാർവ്വണശശിബിംബത്തിൻെറ അഴകിൽ ലയിച്ചുപോകുന്നു? അതെ! അതിനെല്ലാമാണു ഞാൻ ഇന്ദിരയെ കാണുന്നതു. അല്ലാതെന്തു പറയട്ടെ!

"അവനോ, അവൻ വെറുമൊരു ഭ്രാന്തൻ! ലോകമെന്തെന്നറിയാൻ വയ്യാത്ത ഒരു കൊച്ചു പെൺകുട്ടിയുടെ പുറകെ നടക്കുന്നു. കഷ്ടം!" ചില മൂങ്ങാകളുടെ മോങ്ങലുകൾ എൻെറ ആനന്ദചന്ദ്രിക നിറഞ്ഞ ജീവിതസരണിയുടെ ശാന്തതയെ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ഭഞ്ജിച്ചിരുന്നു. അതു ഞാനെന്തിനു വകവയ്ക്കണം? എല്ലാവർക്കുമറിയാം, ഞാൻ നിത്യവും ഇന്ദിരയെ കാണുന്നുവെന്നു. ആരു ചോദിച്ചാലും ആ വാസ്തവം മാത്രം മറയ്ക്കാൻ ഞാൻ അശക്തനാണ്. ഗോപൻ മാത്രം എന്നോടു നേരിട്ടു ചോദിച്ചിട്ടില്ല. അറിഞ്ഞു കാണുമോ എന്തോ?

II

അന്നു അനദ്ധ്യായമായിരുന്നു. നാലു മണിക്കു അഞ്ചൽശിപായി എന്നെ ഒരു കത്തേല്പിച്ചു. ഗോപനും എൻെറ അടുത്തുണ്ടായിരുന്നു. കത്തു പൊട്ടിച്ചു വായിച്ചു. ഹാ! എന്തൊരത്ഭുതം! ഇന്ദിരയുടെ കത്തു! അതെ അവളുടെ പ്രഥമപ്രേമലേഖനം. മുഴുവൻ വായിക്കാൻ ഞാൻ ശക്തനായില്ല. കത്തു ഗോപൻെറ കൈയ്യിലേക്കു കൊടുത്തു. വെമ്പലും വിറയലും കൂടാതെ ഗോപനേ അതു വായിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളു. ഒരു നിമിഷത്തെ കരിവാളിപ്പു ഗോപൻെറ മുഖത്തു വീശിയെങ്കിലും പെട്ടെന്നു ആനന്ദസാന്ദ്രമാകുന്നതു ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചു.

"ഭാഗ്യവാൻ! പ്രേമവല്ലി പുഷ്പിച്ചു. ആദ്യഫലത്തിൻെറ മൊട്ടിട്ടു!........"

"പ്രേമം!" ആ മാന്ത്രികപദം എന്നെ ഇളക്കി. എൻെറ ചിന്താശക്തിയെ തട്ടിയുണർത്തി. കൌമാരകാലം കഴിയാത്ത ഒരു സുകുമാരിക്കോ പ്രേമം! 'മാനോടൊത്തു വളന്ന മന്മഥ കഥാഗന്ധം ഗ്രഹിക്കാത്ത' എൻെറ കൊച്ചു ഇന്ദിരയ്ക്കു ഇതുപോലെ ഒരു കത്തെഴുതാൻ കെല്പുണ്ടോ? മേലാകെ വിയർത്തു. ഹൃദയസ്പന്ദനം ദ്രുതഗതിയിലായി. ഞാൻ കുഴങ്ങി. എൻെറ ഭാവവ്യതിയാനങ്ങൾ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം ചെയ്തു ഗോപൻ തുടന്നു പറഞ്ഞു: "മി:—എനിക്കറിയാം ഈ കൊച്ചു പെൺകിടാങ്ങളുടെ ഹൃദയമെല്ലാം. തീർച്ചയായും ഈ കത്തു അവൾ എഴുതിയതുതന്നെ. സംശയങ്ങൾ വെടിയണം. കർത്തവ്യം തുടരണം. അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ നിങ്ങൾ ഒരു മറുകത്ത്........"

"ഛേ! എന്തസംബന്ധമാണു നിങ്ങൾ പറയുന്നതു? ഞാൻ ഒരു ബാലികയ്ക്കു കത്തെഴുതുകയോ? ഇന്ദിര തന്നെയാണു ഈ കത്തെഴുതിയെന്നിരിക്കട്ടെ. ഞാൻ ആ പെൺകുട്ടിയുടെ അവിവേകം മറന്നു അധികം കുഴപ്പമില്ലാത്ത മാർഗ്ഗത്തിൽ കാര്യങ്ങൾ കൊണ്ടുപോകേണ്ടതല്ലേ? ഏതായാലും നല്ലതുപോലെ ചിന്തിച്ചു എനിക്കിതിനൊരു പോംവഴി പറഞ്ഞുതരണം. ഗാഢമായി ചിന്തിക്കൂ!"

"ശരി, ഇന്നത്തെ ക്ഷമിക്കണം. ഞാൻ ഇതിനെപ്പററി ഗാഢമായും ശ്രദ്ധമായും ആരായാം."

ഗോപൻ എൻെറ ആത്മസുഹൃത്തായിരുന്നു. ഒരു രഹസ്യമെങ്കിലും ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു മറച്ചിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹവും അങ്ങനെതന്നെ.

ഞാൻ സർവ്വവും അദ്ദേഹത്തെ ഭരമേല്പിച്ചു. കത്തും, കത്തുന്ന എൻെറ ഹൃത്തും!

പതിവിൽ കവിഞ്ഞ സന്തോഷം ചൊരിയുന്ന മുഖഭാവത്തോടുകൂടിയാണു പിറെറന്നാൾ ഗോപൻ എന്നെ സ്വാഗതം ചെയ്തതു. "മി:—ഇന്നലെ രാത്രി മുഴുവൻ ഞാൻ ഈ എഴുത്തു സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കയായിരുന്നു. വിശ്വാസ്യതയുടെ വിളയാട്ടമാണു ഞാനതിൽ കാണുന്നത്. ഇതാ അക്ഷരങ്ങളുടെ വടിവു നോക്കണം! ആശയങ്ങളുടെ അപൂർണ്ണത സൂക്ഷിക്കൂ. അതെ, നിശ്ചയമായും ഇതവളുടേതു തന്നെ."

"ഗോപാ, എൻെറ ആത്മസുഹൃത്തേ, ഞാനിതു വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. നമുക്കു പല പരീക്ഷകളും നടത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിലെന്തിനു പരീക്ഷിക്കണം? എനി

ക്കിങ്ങനെയൊരു കത്തു കിട്ടിയിട്ടില്ല എന്നു ഞാൻ കരുതും. ഉത്തമം അതു തന്നെ."

"ഛേ! നിങ്ങൾ ഒരു ഹൃദയമില്ലാത്തവനാണ്." ഗോപൻ എന്റെ ആശയത്തെ ചെറുത്തു. "നിശ്ചയമായും ഇതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു മറുകത്തു നിങ്ങൾ നിർദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനത്തിൽ നിക്ഷേപിക്കണം. അതുകൊണ്ടു ഒരു കുഴപ്പവും വരാനില്ല. സകലതും ഞാനേററു. പോരെ?"

ഗോപൻ എന്നെ ധൈര്യപ്പെടുത്തി. ഞാനൊരു മറുകത്തു തീർത്തു നിർദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനത്തു നിക്ഷേപിച്ചു.

ഇന്ദിരയുടെ കത്തുകൾ ധാരാളമായി ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. തക്കതായ മറുപടി ഞാനും കൊടുത്തു. അവളുടെ കത്തിലെല്ലാം ഒരു കാര്യം എപ്പോഴും പറഞ്ഞിരിക്കും. ഗോപനെ, എന്റെ ആത്മസുഹൃത്തിനെ ഒരിക്കലും വിശ്വസിക്കരുതു എന്ന്. ഈ രഹസ്യം അയാളെ ഒരിക്കലും അറിയിക്കരുതു എന്ന്. ഞാനെന്തു ചെയ്യട്ടെ! കത്തുകൾ കാണിക്കാതിരിക്കുന്നതെങ്ങനെ? ഇന്ദിര പറഞ്ഞ സ്ഥിതിക്കു കാണിക്കുന്നതെങ്ങനെ? ഞാൻ കുഴങ്ങി. ചിലതു ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്തി ഗോപനെ വായിച്ചുകേൾപ്പിക്കയാണു ചെയ്തതു. അതെ, ഇക്കാര്യത്തിൽ മാത്രം എന്റെ മനസ്സാക്ഷിയെ ഞാൻ വഞ്ചിച്ചു. അല്ലാതെന്തു ചെയ്യട്ടെ!

നിത്യവും ഞാൻ ഇന്ദിരയെ കണ്ടിരുന്നു. കത്തുകൾ കിട്ടിയതിൽ പിന്നെ ഞാൻ അവളെ പൂർവ്വാധികം ആശയോടെ വീക്ഷിക്കപതിവായിരുന്നു. പക്ഷെ ആ മുഖ'സരോജ'ത്തിനു എന്നെ കാണുമ്പോൾ ഒരു കൂമ്പലുമില്ല വിരിയലുമില്ല. ഹൃദയപൂർവ്വമായ ഞങ്ങളുടെ ഈ ലേഖനബന്ധം ബാഹ്യലോകത്തെ യാതൊരു വിധത്തിലുമുള്ള ചാപല്യങ്ങൾകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കരുതെന്നുള്ള അവളുടെ ദൃഢനിശ്ചയമായിരിക്കാം ഇതിനുള്ള കാരണം. ഇങ്ങനെയുള്ള സമാധാനത്തിന്റെ കുളിർനിലാവിൽ ഞാൻ തലചായ്ച്ചു സകലതും വിസ്മരിക്കുമ്പോൾ ഞാനെന്തെല്ലാം മധുരസ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടിരുന്നില്ല! ഇന്ദിരയുടെ സ്വഭാവനൈർമ്മല്യത്തിന്റെ കന്ദളങ്ങൾ വികസിതപ്രായമായി വിലസുന്നതു ഞാൻ കാണും.

മനോഹരമായ ഒരു സായന്തനവേളയിൽ ഞാൻ മണൽപ്പുറത്തിരുന്നു കാററുകൊള്ളുകയായിരുന്നു. സമീപത്തു കൂടി കളകളം പെയ്തു ഒഴുകിയിരുന്ന നദിയുടെ ഹൃദയാന്തരാളത്തിൽ തങ്കക്കതിരുകൾ ആഴ്ത്തി രഹസ്യരത്നങ്ങൾ വാരിയിരുന്ന അസ്തമനാർക്കൻ വാരുണിയുടെ മടിത്തട്ടിൽ പതുക്കെ തല ചായ്ക്കുന്നു. അന്നെന്തോ അസാധാരണമായി ഇന്ദിര ഒററയ്ക്കു അതിലേ വന്നു. പതിവുപോലെ പരിഭവമുഖഭാവം പൂണ്ടു അവൾ എന്റെ അടുത്തു കൂടി കടന്നുപോയി. ചില നിമിഷങ്ങൾകൊണ്ടു ഞാൻ പലതും ആലോചിച്ചുറച്ചിരുന്നു. അതെ, ഞാൻ ഇന്ദിരയോടു ആദ്യമായി സംസാരിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. എന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന അവളുടെ ഒരു കത്തെടുത്തു കാണിച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ ചോദിച്ചു. "ഇന്ദിരേ, ഇതെങ്ങനെ സാധിച്ചു? ഈ കത്തെല്ലാം എഴുതി ആ നിർദ്ദിഷ്ടസ്ഥലത്തെത്തിക്കാൻ സാധിച്ചതെങ്ങനെ?"

ഇന്ദിരയൊന്നു ഞെട്ടി. അല്പനേരം എന്റെ മുഖത്തേക്കു മിഴിച്ചു നോക്കി. അവളെന്തോ ദേഷ്യപ്പെട്ടു പറവാൻ ഭാവിച്ചു. അവളുടെ മുഖഭാവം ഞാൻ നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചു. അവൾ പെട്ടെന്നു മുഖം തിരിച്ചു നടന്നുകളഞ്ഞു.

ചിന്താശതങ്ങൾ എന്റെ മനസ്സാഗരത്തിൽ അലയിളക്കിത്തുടങ്ങി. പരപരിഹാസത്തിന്റെ പാഴ്ച്ചിരിയായി നുരയും പതയും പൊങ്ങി. ഈ കോളിളക്കത്തിന്റെ കാളിമ ചക്രവാളാന്തരത്തിലും പതിഞ്ഞതായി തോന്നി.

× × ×

ഒരു ശീതളകരസ്പർശമേററു ഞാൻ ഉണർന്നു. അല്പനേരത്തേക്കു് എനിക്കു പരിസരബോധമൊന്നുമുണ്ടായില്ല.

സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ഒരു സ്വരം എന്നെ പേരു ചൊല്ലി വിളിച്ചു. ഒരു പഴയ സുഹൃത്തു്—എന്റെ 'ആഭാസ'പൂർണ്ണമായ ജീവിതരീതിയോടു് അശേഷം യോജിക്കാത്ത ഒരു സുഹൃത്തു്—സാധാരണ ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ സംഭാഷണം തന്നെ പതിവില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും എന്റെ രഹസ്യജീവിതത്തിൽ അദ്ദേഹം സദാപി തല്പരനായിരുന്നുവെന്നു് എനിക്കു കുറേ കഴിഞ്ഞാണ് മനസ്സിലായതു്.

"നീ ഇതെല്ലാം വിശ്വസിക്കുന്നോ? മധുരസ്വപ്നങ്ങളിൽനിന്നു് ഇനിയും നിനക്കു വിരമിക്കാറായില്ലേ?" ആ അല്പഭാഷി അന്നധികം സംസാരിച്ചു.

"ഏതു വിശ്വസിക്കുന്നുവെന്നാണ് നിങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നതു്?" എന്റെ ഹൃദയരഹസ്യത്തെ സ്പർശിക്കുന്ന യാതൊന്നും അദ്ദേഹത്തിനു പറയാനുള്ള അധികാരമില്ലെന്ന നാട്യത്തോടുകൂടിയാണ് ഞാൻ ചോദിച്ചതു്.

"അതേ, അതേ, നിന്റെ കാര്യമൊന്നും ആരും അറിയില്ലെന്നാണ് വിചാരം. ഇതുപോലുള്ള അബദ്ധം ഇനിയും പററല്ലേ!"

"എന്തബദ്ധം? തെളിച്ചു പറയൂ."

"നിനക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന ലേഖനങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ ആരെഴുതിയതാണെന്നു നിനക്കറിയാമോ?"

ഞാനൊന്നു ഞെട്ടി. അതെ, അതറിയാനാണല്ലോ എന്റെ മനസ്സ് ഇതുവരെ വെമ്പിയതു്.

"———, ഞാൻ സകലതും പറയാം. നിന്റെ നന്മയ്ക്കു വേണ്ടിയാണെന്നു നീ ധരിക്കണം. പുതുമോടിയിൽ മയങ്ങുന്ന പതിവു് ഇനിയെങ്കിലും നീ വെടിയണം. ഞങ്ങളാരും നിനക്കു സാരമില്ല."

"അതെല്ലാം പോട്ടെ." കേൾക്കാനുള്ള തിടുക്കംകൊണ്ടു ഞാൻ ഇടയ്ക്കു കയറിപ്പറഞ്ഞു. "എന്റെ പൊന്നു സ്നേഹിതാ ഒന്നും മറയ്ക്കാതെ സകലതും പറയണേ."

"ഛേ! ഞാനെന്തിനു നിന്നെ ഇക്കാര്യത്തിൽ മറയ്ക്കുന്നു? കാപട്യവും യാഥാർത്ഥ്യവും തിരിച്ചറിയാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയുന്നില്ലല്ലോ. ആദർശലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന മണ്ടന്മാർക്കേ ഇതെല്ലാം പററൂ. നിന്റെ പ്രിയ സുഹൃത്തു്, ഗോപൻ, അവനെ നീ ശരിക്കറിയുന്നില്ല. ശുദ്ധത്വംകൊണ്ടു നീ അവനെ ആത്മാർത്ഥമായി വിശ്വസിച്ചു, സ്നേഹിച്ചു. സൌഹൃദം പകരാനുള്ള പാത്രമല്ല അവൻ എന്നു ഇനിയെങ്കിലും നീ മനസ്സിലാക്കിയാൽ കൊള്ളാം."

"നിങ്ങളെന്തിനു ഗോപനെ വൃഥാ പഴിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം എന്തു കുററം ചെയ്തു?"

"അദ്ദേഹമോ? ഇല്ല, കുററമൊന്നും ചെയ്തില്ല. നീ ചെയ്ത കുററം തന്നെ അദ്ദേഹവും ചെയ്തു. അത്രേയുള്ളു. ഇന്ദിരയുടെ കാമുകസംഘത്തിൽ പ്രഥമഗണനീയനാണ് ഗോപൻ! ഇപ്പോൾ മനസ്സിലായോ എന്തു കുററമാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു്? ആ വാസ്തവം അറിയാതെ നീ അവനോടു സകലതും, തുറന്നു പറഞ്ഞു. ആദ്യമാദ്യം രഹസ്യമായി നിന്റെ ഇംഗിതങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയ അവൻ നിന്നെ ഒന്നു കബളിപ്പിക്കുവാൻ നോക്കി. അത്രേയുള്ളു. ഇന്ദിരയുടെ പേരുവെച്ചു് എഴുതയച്ചു. ആ കത്തിലെല്ലാം ആളറിയാതിരിക്കാൻ ആത്മനിന്ദ ചെയ്തു!"

"സ്നേഹിതാ! ഗോപനു് അങ്ങനെ ഒരാശയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ പിന്നെ എന്തുകൊണ്ടാണ് എന്നോടു നേരിട്ടു പറയാതിരിക്കുന്നതു്? ഇന്ദിരയിൽ എനിക്കു ആദ്യമായി ഒരു കൌതുകം മാത്രമാണ് തോന്നിയതു്. ആ ലേഖനങ്ങളല്ലേ എന്റെ കൌതുകത്തെ പ്രേമമാക്കിയതു്? ആരാണ് കുററക്കാരൻ?"

"പ്രേമമോ? എന്തു പ്രേമം ഹേ! അങ്ങനെയൊന്നില്ല ലോകത്തിൽ. പ്രേമമല്ല; ഭ്രമമാണ്. ആദർശസുന്ദരമായ കവിതാലോകത്തിലല്ലാതെ പിന്നെ എവിടെയാണ് യഥാർത്ഥ പ്രേമം നിങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുള്ളതു്? അതുപോലെ തന്നെ സൌഹാർദ്ദബന്ധവും. നിങ്ങളും ഗോപനും എത്ര സ്നേഹത്തിലിരുന്നവരാണ്? ഗോപനുണ്ടായ ഭ്രമവും നിങ്ങൾക്കുണ്ടായ 'പ്രേമ'വും (?) ആ ബന്ധത്തെ തകിടം മറിച്ചില്ലേ? നിങ്ങളുടെ ആത്മാർത്ഥത ആയിരിക്കാം നിങ്ങളെ അബദ്ധത്തിൽ ചാടിച്ചതു്. ആത്മാർത്ഥതയ്ക്കു ലോകത്തിൽ സ്ഥാനമില്ല. കാപട്യത്തിന്റെയും കൌടില്യത്തിന്റെയും കേന്ദ്രമാണു ഈ ലോകം. അതു രണ്ടും ഉണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കു ഇവിടെ വിജയം നേടാം. ഗോപനെത്തന്നെ ഉദാഹരിക്കാമല്ലോ. നിങ്ങൾ സ്വപ്നേപി വിചാരിക്കാത്തതായിരുന്നതല്ലേ, അവനിൽനിന്നൊരു വഞ്ചന! ആ വഞ്ചനയൊന്നല്ലേ അവനെ വിജയി ആക്കിയതു്?"

"അവനെ വിജയി ആക്കിയോ? എങ്ങനെ? എന്തു വിജയമാണ് അവനു സിദ്ധിച്ചതു്?"

"നിങ്ങളെ വഞ്ചിച്ചു എന്നതും........"

"പിന്നെ? എന്താണ് അർദ്ധോക്തിയിൽ വിരമിച്ചതു്? മുഴുവനും പറയൂ."

"ഇന്ദിരയുടെ ഹൃദയം കവന്നു എന്നതും!......"

× × ×

III

താമസസ്ഥലത്തു ചെന്നു കിടന്നതു മാത്രമേ എനിക്കോർമ്മയുള്ളൂ.

പിറേറന്നു ഉച്ചതിരിഞ്ഞു എനിക്കൊരു ക്ഷണക്കത്തു കിട്ടി. ഇന്ദിരയുടെ വിവാഹം! ഗോപനാണ് വരൻ! ഞാൻ ആ കത്തു ചീന്തിക്കളഞ്ഞു. എന്റെ പേരെഴുതേണ്ടിടത്തു്, ആ മനുഷ്യാധമന്റെ ശപ്പ നാമധേയമല്ലേ, കരിമഷിയിൽ ലേഖനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്? അതെനിക്കു സഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഉടൻ തന്നെ ഞാൻ അവിടെനിന്നുമിറങ്ങി. ഗോപന്റെ ലോഡ്ജിലേയ്ക്കാണ് തിരിച്ചതു്. എന്റെ കയ്യിൽ രഹസ്യമായി ഒരു സാധനംകൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. ഗോപനെന്തിനു ജീവിക്കുന്നു? ഇങ്ങനെയുള്ളവർ ലോകത്തിൽ നിന്നും മറഞ്ഞാൽ മാത്രമേ ലോകം നന്നാവുകയുള്ളൂ. അവരുടെ കപടഹാസത്തിൽ മയങ്ങി ലയിക്കാനേയുള്ളൂ മററുള്ളവർ. ഗോപനെ ഇനി അര നിമിഷം ജീവിക്കാൻ അനുവദിക്കരുതു്.

× × ×

ഗോപൻ ഒരു കസാലയിൽ കിടന്നു വായിക്കുകയായിരുന്നു. ചെന്ന പാടെ ഞാൻ എന്റെ കൈയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന കഠാരി ഉയർത്തി. ആ കപടഹൃത്തിന്റെ ആഴമളക്കാൻ ആ കഠാരി മതിയായിരുന്നു. അവന്റെ ചുടുചോര പാളി വന്നു എന്റെ മുഖം പൊതിഞ്ഞു.

ഹ! എന്തൊരതിശയം! ഞാനുണന്നു. ഗോപനുമില്ല, ചോരയുമില്ല, ക്ഷണക്കത്തുമില്ല. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ, എന്റെ മുഖത്തു ആരോ കുറേ പച്ചവെള്ളം കോരിയൊഴിച്ചിട്ടുണ്ട്. പകൽ കിടന്നുറങ്ങിയതിനു ശിക്ഷയായി ഞങ്ങളുടെ ലോഡ്ജിലുള്ള ഒരു 'തിരുവാഴ്ത്താൻ' ചെയ്ത വേലയായിരുന്നു അതു്. ഏതായാലും ജയിലിൽ പോകാതെ കഴികയും ചെയ്തു. സ്വപ്നലോകത്തിൽ വച്ചു്, അതേ, ഭാവനാലോകത്തിൽ വച്ചു് എനിക്കു പ്രതികാരം ചെയ്യാനും കഴിഞ്ഞു.

ഇന്ദിര ഇപ്പോഴും ഒരു ബാലികയാണ്. അവളുടെ ഭാവിവരനായ ആ ഭാഗ്യവാൻ ആരാണെന്നു കഥാകാരനു മാത്രമേ അറിയാവൂ. കഴിവതും അതൊരു രഹസ്യമായിത്തന്നെ ഇരിക്കും!

ശുഭം.

S. K. Nayar,
Class II.

"ആരാധന"

I

സമയം ഏകദേശം മണി മൂന്നു കഴിഞ്ഞു. ആദിത്യഭഗവാന്റെ അത്യുഗ്രകിരണങ്ങൾ തട്ടി ചുട്ടുപഴുത്തു കിടക്കുന്ന ആ സൈകതത്തട്ടിൽ ജീവലോകത്തിന്റെ യാതൊരു ലക്ഷ്യവും പ്രകടിതമാകുന്നില്ല. അവിടം നിശബ്ദവും നിർജ്ജീവവും ആണെങ്കിലും, സൂര്യരശ്മിയുടെ പ്രതിഫലനത്താൽ പ്രശോഭിതമായ ആ പ്രദേശത്തിന്റെ മനോഹാരിത ഒന്നു പ്രത്യേകം തന്നെയാണ്. ആ ആൽത്തറയിൽ കയറിയിരുന്നു ആററിലേക്കു ഒന്നു നോക്കുന്നതായാൽ, ഏതൊരു ഹൃദയമാണു പ്രകൃതിരമണീയതയാൽ ആകൎഷിതമാകാത്തതു? ഏതൊരു സഹൃദയനാണു കവിതാംഗനയാൽ ആശ്ലേഷിതനാകാത്തതു്? ആദിത്യഭഗവാന്റെ തീവ്രത അവസാനിക്കാറായപ്പോഴേക്കു മന്ദമാരുതൻ സ്വച്ഛന്ദഗമനം ആരംഭിച്ചു. ഇതിനിടയിൽ ചുററുപാടും നില്ക്കുന്ന വൃക്ഷസമൂഹങ്ങൾ തങ്ങളുടെ നിഴലുകളാകുന്ന നിലകംബളങ്ങളാൽ ആ വെൺമണൽത്തട്ടിന്റെ ഏറിയ ഭാഗവും അലങ്കരിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

പ്രകൃതിവിലാസങ്ങൾ ഏകദേശം പ്രശാന്തമായ സായാഹ്നത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ ആ പ്രദേശത്തിന്റെ നിർജ്ജീവതയെ നിഷ്കാസനം ചെയ്യുവാനെന്നപോലെ രണ്ടു കമനീയവിഗ്രഹങ്ങൾ ആ ആററുവക്കത്തു പ്രത്യക്ഷരായി. അവർ കുളിക്കുവാനുള്ള ഒരുക്കമാണ്. ഒന്നു സുമുഖനായ ഒരു യുവാവാണ്; മറേറതു സുകുമാരകളേബരയായ ഒരു ബാലികയാണെന്നു തോന്നുന്നു. ആ ചെറുബാലികയിൽ കൌമാരത്തിന്റെ അസ്തമയവും യൌവനത്തിന്റെ ഉദയവുംകൂടി സമ്മേളിച്ചുള്ള ഒരു കാന്തിപ്രസരം സ്ഫുരിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രകൃതിസൌന്ദര്യം ആസ്വദിച്ചാനന്ദിക്കുന്നതിനോ എന്തോ, നമ്മുടെ യുവാവു ചുററുപാടുമൊന്നു സൂക്ഷ്മാവലോകനം ചെയ്തു. അനന്തരം അയാൾ നിൎവിശങ്കം കിഴക്കുവശം കുളിക്കുന്ന ബാലികയോടു അടുത്തു് അന്തരാത്മാവിന്റെ ഏതോ അജ്ഞാതമായ പ്രചോദനത്താൽ ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു.

"സരള എന്താ ഇന്നു തനിയെ കുളിക്കാൻ പോന്നതു്?"

"ഒന്നുമില്ല, ഞാൻ നേരത്തെ ഇങ്ങുപോന്നു. ശേഖരൻ പിന്നാലെ വരുന്നേയുള്ളൂ" എന്നു സരള സരസമധുരമായി നിസ്സങ്കോചം പ്രതിവചിച്ചു. കൎണ്ണപീയൂഷമായ ആ നിഷ്കളങ്കവചനം യുവാവിനെ ആഹ്ലാദഭരിതനാക്കി ഒന്നുകൂടി ആശാകേന്ദ്രത്തിലേക്കു ഉന്നമിപ്പിച്ചു. യുവാവു ധൃതഗതിയിൽ ബാലികയോടടുത്തു, ലീലാലോലുപയായ അവളുടെ കരപല്ലവങ്ങളെ ഗ്രസിച്ചു് "സരളേ! ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു; നിനക്കു എന്നിൽ സ്നേഹമുണ്ടോ?" എന്നു വേപഥുഗാത്രനായി അല്പം പരിഭ്രാന്തിയോടുകൂടി ചോദിച്ചു. ബാലിക ആകപ്പാടെ അന്ധാളിച്ചു സ്തംഭനാവസ്ഥയെ അവലംബിച്ചതല്ലാതെ മറുപടിയുരയ്ക്കുന്നതിനു ശക്തയായില്ല. കൌമാരകേളിവിലാസങ്ങൾ പരിത്യജിച്ചു താരുണ്യത്തിന്റെ തങ്കത്തളിമത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ആ നിൎമ്മലഗാത്രിക്കു പ്രണയമെന്നതെന്തെന്നോ, പ്രേമസാമ്രാജ്യത്തിലെ മന്മഥവിഭ്രാന്തികളെന്തെന്നോ അറിവില്ലാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഇത്ര അത്ഭുതപരതന്ത്രയാകുന്നതിനിടയായതു്. ബാലികയുടെ ദയനീയാവസ്ഥയിൽ അലിവുതോന്നിയിട്ടോ, അതോ, തന്റെ പ്രേമാൎത്ഥനയെ അവൾ "മൌനംസമ്മതലക്ഷണം" എന്ന പ്രമാണത്താൽ അനുവദിച്ചെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടോ എന്തോ, യുവാവു ആ കാമനീയകധാമത്തെ വിട്ടു പൂൎവ്വസ്ഥാനത്തെത്തി സ്നാനവിഷയത്തിൽ വ്യാപൃതനായി കാണപ്പെട്ടു. സരള അല്പം സംഭ്രാന്തയായെങ്കിലും വിളംബമെന്നിയേ കുളികഴിഞ്ഞു വീട്ടിലേക്കും യുവാവു കുളി കഴിഞ്ഞു ദേവദൎശനത്തിനായി ക്ഷേത്രസന്നിധിയിലേക്കും തിരിച്ചു.

ഇതു അവരുടെ പ്രഥമസന്ദൎശനവേളയല്ലായിരുന്നു. ഇതിനു മുമ്പു പലപ്പോഴും പല സന്ദൎഭത്തിലും ഇവർതമ്മിൽ പരസ്പരം കണ്ടു പരിചയമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഇപ്പോഴാണു ആദ്യമായി സംസാരിക്കുന്നതിനു സാധിച്ചതു്. ഇപ്രകാരം ലഭിച്ച ചിരകാലപ്രതീക്ഷിതമായ ആ അപൂൎവ്വസന്ദൎഭത്തെ ഫലപ്രദമാക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ച യുവാവിന്റെ പ്രയത്നം ഏറെക്കുറെ സഫലമായി എന്നുവരികിലും പൂൎണ്ണവിജയം കരഗതമായില്ല. അതു പിന്നെയും ഭാവനാലോലമായ സങ്കല്പലോകത്തിൽ തന്നെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു.

× × ×

II

ഉത്തരതിരുവിതാംകൂറിലെ ഒരുൽകൃഷ്ടകുടുംബത്തിലെ അംഗമാണ് "മുരളീധരൻ." സൌന്ദൎയ്യത്തിലും സമ്പത്തിലും അനന്യച്ചുംബിതമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെയാണ് ഇദ്ദേഹം അലങ്കരിക്കുന്നതു്. ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസാനന്തരം ഒരു വിദേശപൎയ്യടനവും കഴിച്ചു നാട്ടിൽ തിരിച്ചു് എത്തിയിരിക്കുന്ന മുരളീധരൻ തന്നാട്ടുകാരുടെ സ്നേഹവാത്സല്യാദരാദികൾക്കു് അധീനനായി കഴിഞ്ഞു

ക്കുകയാണ്. ഇപ്രകാരമുള്ള സർവ്വവിധസുഖസൌഖ്യങ്ങളാലും ആശ്ലേഷിതനാണെന്നുവരികിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തിലുള്ള ഏതോ നിഗൂഢ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഫലമായി അദ്ദേഹം നിരന്തരദുഃഖം അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നു മുഖം പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നുണ്ട്. അതേ, ഏതോ അനഭിഗമ്യമായ ആശാകേന്ദ്രത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയപ്രവർത്തനം വലയം ചെയ്തുതുടങ്ങിയിട്ട് ഏറെ നാളായി! ഇപ്രകാരമുള്ള ആത്മാർത്ഥഹൃദയങ്ങളുടെ അജ്ഞാതപ്രവർത്തനങ്ങൾ ഏവരുടേയും ഭൂതകാലചരിത്രങ്ങളിൽ ചുഴിഞ്ഞു നോക്കുന്നതായാൽ കാണാവുന്നതാണ്. ഏവംവിധങ്ങളായ ഗൂഢശക്തികളുടെ അന്തർപ്രചോദനത്താൽ പ്രാപഞ്ചികജീവികളുടെ ജീവിതപന്ഥാവു സുഭഗവും സുഗമവും ആയിത്തീരുന്നതിന് ആ ദിവ്യശക്തി അനുവദിക്കുന്നില്ല. ഇതാണ് ഈ ഐഹികലോകത്തിലെ അജ്ഞാതമായ പ്രകൃതിവിശേഷം!

ഈയ്യിടയായി "മുരളി" രാഷ്ട്രീയരംഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചിരിക്കുകയാണ്. സമുദായോദ്ധാരകനായി സധൈര്യം രംഗപ്രവേശം ചെയ്തു ഈ അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ സമുദായോന്നമനത്തിനു വേണ്ടി നിരന്തര യത്നം ചെയ്തു പല കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളും സഹിച്ചു മുരളിയെ സമുദായം സർവ്വാത്മനാ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. അങ്ങിനെയിരിക്കെയാണ് ഇത്തവണത്തെ അസംബ്ലി തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടന്നത്. സ്നേഹിതന്മാരുടെ പ്രേരണയാൽ മുരളിയും ഒരു സ്ഥാനാർത്ഥിയായി നിന്നു. മററുള്ളവരുടെ അപാരമായ സാഹായ്യസഹകരണങ്ങളാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അശ്രാന്ത പരിശ്രമത്താലും "മുരളി"യുടെ പ്രഥമപരിശ്രമം വിജയശ്രീലാളിതമായിത്തന്നെ പരിണമിച്ചു. ഒരു വലിയ ഭൂരിപക്ഷത്തോടുകൂടിത്തന്നെ മുരളീധരനെ ഉത്തരതിരുവിതാംകൂറിലെ പൊതുനിയോജകമണ്ഡലത്തിൽ നിന്നു ജനപ്രതിനിധിയായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു.

× × ×

കാലകല്ലോല പ്രവാഹത്തിന്റെ നിരർഗ്ഗളഗമനത്താൽ നാം അന്ന് ആററിനരികിൽ കാണുന്നതിനിടയായ ആ ബാലിക—കൌമാരത്തെ അതിക്രമിച്ചിട്ടില്ലാതിരുന്ന ആ "സരള"—പ്രകൃതിശില്പിയുടെ കരകൌശലപാടവത്താൽ, ഇന്ന്, യൌവനയുക്തയായ ഒരു സൌന്ദര്യധാമമായി വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അന്നു "മന്മഥകഥാഗന്ധം" ലേശംപോലും ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലാതിരുന്നതായ ആ കുമാരി ഇന്ന് ഏതൊരു ബ്രഹ്മചാരിയേയും വികാരാധീനനാക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായ 'ചില്ലിവില്ലാട്ടങ്ങൾ' അഭ്യസിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇന്നു 'സരള' അനന്തശയന നഗരിയിലെ അഭിഭാഷകപ്രവരന്മാരിലൊരാളായ ബാരിസ്റ്റർ മിസ്റ്റർ വിശ്വംഭരന്റെ പ്രേമഭാജനമായി പരിലസിക്കുകയാണ്. അന്നു നാം പുഴക്കരികിൽ കണ്ട ആ നിഷ്കളങ്ക ബാലിക എവിടെ? ഇന്നു തിരുവനന്തപുരം പട്ടണത്തിലെ യുവലോകത്തിന്റെ നയന സമ്മോഹനവിഗ്രഹമായി, അവിടത്തെ സർവ്വപൂകദംബത്തിൽ ഒരു കനകകിസലയമായി പരിശോഭിക്കുന്ന ആ നാഗിരകാംഗനയായ 'സരള' എവിടെ? അഹോ എന്തൊരു മാററം. ഇതു നിഷ്കളങ്കതയുടെ ക്ഷണികതയേയും കാപട്യത്തിന്റെ പൊലിമയേയുമല്ലേ പ്രകീർത്തനം ചെയ്യുന്നത്! ഇതിലാണ് പ്രകൃതിയുടെ വൈശിഷ്ട്യം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നത്.

III

ഇന്നു ജനപ്രതിനിധിസഭയുടെ പ്രഥമസമ്മേളനദിവസമാണ്. അന്തിമസൂര്യന്റെ ചെങ്കനൽപ്രഭയാൽ തിരുനവന്തപുരം പട്ടണം പ്രശോഭിതമായപ്പോൾ കൌൺസിൽ സമ്മേളനം അവസാനിച്ച്, കാര്യഗൌരവത്തോടുകൂടി എങ്കിലും കുതൂഹലചിത്തരായി ജനപ്രതിനിധികളും, പൊതുകാര്യപ്രസക്തന്മാരായ മററു സന്ദർശകന്മാരും കൌൺസിൽഹാൾവിട്ടു വിശാലമായ തെരുവീഥികളിൽ പ്രവേശിച്ചു. തെരുവീഥികൾ സായാഹ്നസവാരിക്കിറങ്ങിയിട്ടുള്ള സുമുഖന്മാരാൽ നിബിഡമായിരുന്നു. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ബാരിസ്റ്റർ മിസ്റ്റർ വിശ്വംഭരനും, സർവ്വാംഗവിഭൂഷിതയായ ഒരു ലലനാമണിയാൽ തന്റെ വാമഭാഗത്തെ അലങ്കരിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു വണ്ടിയിൽ മന്ദഗമനം ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വഴിയിലുണ്ടായിരുന്ന മിക്കപേരും തങ്ങളറിയാതെ തന്നെ, വിശ്വംഭരന്റെ പ്രേമഭാജനമായ ആ സൌന്ദര്യാകാരത്തെ ഒന്നു കടാക്ഷിക്കാതിരുന്നില്ല. അവരും ആ ജനതതിയെ ആകമാനം ഒന്നു അവലോകനം ചെയ്തു. ആ ആൾക്കൂട്ടത്തിനിടയിൽ കണ്ടതായ ഏതോ, ഒരു സുപരിചിതമുഖം ആ മനോഹരാംഗിയുടെ പ്രത്യേകശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു. തൽക്ഷണം ഏതോ പൂർവ്വകാലസ്മരണകൾ അവളുടെ സ്മൃതിപഥത്തിൽ തലയുയർത്തി. അപ്പോൾ അവളുടെ ഹൃദയമുകുരത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ച വിചാരപരമ്പരകൾ ഏതെല്ലാമെന്നോ എന്തെല്ലാമെന്നോ അവൾക്കു തന്നെ നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

സയാന്തന സവാരി കഴിഞ്ഞ് 'സരള' വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ ക്ഷീണാധിക്യത്താലൊ അതോ, വികാരപാരവശ്യത്താലൊ തരളഹൃദയയായി ശയ്യാതലത്തെ ശരണം പ്രാപിച്ചു. പുറത്തെ വേനൽ ചൂടിനാലും അകത്തെ വേവൽ ചൂടിനാലും നേരം പാതിരാ കഴിഞ്ഞിട്ടും അവൾ നിദ്രാദേവിയുടെ പരിരംഭണത്തിനു പാത്രീഭവിച്ചില്ല. പൂർവ്വകാലയവനികക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞു കിടന്നിരുന്നവയും, തൽക്കാലം സ്മൃതിപഥത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നവയുമായ ഓരോ സംഭവങ്ങളേയും അവയുടെ സംബന്ധികളേയും അവൾ ചർച്ച ചെയ്തുനോക്കി. അവൾ തെരുവുവീഥിയിൽ കണ്ടതും അവളുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചതുമായ ആ കോമളസ്വരൂപത്തെയാണു ആദ്യമായി സ്മരിച്ചത്. അതേ, അനതിവിദൂരമായ ഭൂതകാലത്തിൽ പ്രശാന്തസുന്ദരമായ ഒരു സായാഹ്നത്തിൽ ആ പുഴയിൽവച്ചു അവൾക്കു പ്രഥമമായി പ്രേമാരാധന നടത്തിയ ആ സുസ്മേരവദനനായ യുവകോമളനെയാണു അവൾ അവളുടെ മാനസികദർപ്പണത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചു കണ്ടത്. ആ യുവകോമളന്റെ അന്നത്തെ ചോദ്യം 'സരള എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുവോ'—എന്നുള്ള ആ ചോദ്യം അവളുടെ കർണ്ണപുടത്തിൽ പല പ്രാവശ്യം മുഴങ്ങി! ആ അനർഘഭാഗ്യമായ സ്പർശനസുഖം അവൾ സങ്കല്പത്തിൽ അനുഭവിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു, പക്ഷെ വിഫലമായി. ഭൂതകാലസംഭവങ്ങൾ അവൾക്കു സങ്കല്പ സുഖത്തിനുകൂടി അനുമതി നല്കുന്നില്ല. അന്നത്തെ ആ ചോദ്യത്തിനു ഇന്നു അനുകൂല മറുപടി പറയുന്നതിനു അവളുടെ പരിപക്വബുദ്ധി സന്നദ്ധമാണ്. എന്നാൽ 'ആരോടാണു പറയേണ്ടത്' 'എങ്ങിനെയാണു പറയേണ്ടത്' എന്നീ വിധ ചോദ്യങ്ങൾ അവളുടെ വിചാരഗതിയെ തടഞ്ഞു. അതു മാത്രമോ? ഇന്നവൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടോ? അവൾ അന്യനു അധീനയല്ലേ? എന്തു ചെയ്യാം! അപക്വബുദ്ധിയുടെ അവികസിതാവസ്ഥയിൽ ചെയ്ത അപരാധത്തിനു ആരോടാണു ക്ഷമായാചനം ചെയ്യേണ്ടത്? അനിയന്ത്രിതവികാരപരമ്പരകളാൽ ചിന്താസ്വാസ്ഥ്യയായ അവൾ സംസാരാർണ്ണവത്തിലെ ദുഃഖക്കയത്തിൽ കിടന്നു മുങ്ങി മറിയുകയല്ലാതെ എന്തു നിവൃത്തി. ഇവയൊക്കെ കണ്ടു പഠിക്കുന്നതിനു ഐഹികസുഖത്തിൽ ആണ്ടുപോയ ലോകം സന്നദ്ധമാകുന്നില്ലല്ലോ!

× × ×

IV

പാശ്ചാത്യ പരിഷ്കാരപ്രവാഹത്തിൽ നിഷ്പ്രയാസം കീഴടക്കപ്പെട്ടതായ തിരുവനന്തപുരം പട്ടണത്തിലാണ്, സമുദായോദ്ധാരകനും നിയമസഭാ സാമാജികനുമായ മിസ്റ്റർ 'മുരളീധരന്റെ' ഇപ്പോഴത്തെ താമസം. ബാരിസ്റ്റർ മിസ്റ്റർ വിശ്വംഭരൻ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരാത്മമിത്രവും സഹപ്രവർത്തകനുമാണ്. ഈയ്യിടയായി, ഉൽക്കടമായ ഏതോ ദുഃഖാതിരേകത്താൽ വിശ്വംഭരന്റെ മുഖതേജസ്സു അല്പം മ്ലാനമായി കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അതിന്റെ കാരണം അജ്ഞാതമായിരുന്നു.

ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാസമ്പന്നരും ഉല്പതിഷ്ണുക്കളുമായ മുരളീധരനും വിശ്വംഭരനും വലിയ സ്നേഹിതന്മാരായിരുന്നു എന്നുവരികിലും സന്ദർശനപ്രതിസന്ദർശനങ്ങൾ അപൂർവ്വമായിരുന്നു. വിശ്വംഭരൻ പലപ്പോഴും മുരളിയുടെ ആതിഥ്യം സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും 'മുരളി' ഇതുവരെ പ്രതിസന്ദർശനം നിർവ്വഹിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഒരു ദിവസം ഏതോ ഗൌരവമായ ഒരു കാര്യാലോചനക്കായി മുരളീധരൻ വിശ്വംഭര

ന്റെ ഭവനത്തിൽ ആഗതനായി. തൽസമയം വിശ്വംഭരൻ വെളിയിൽ എവിടെയോ പോയിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഗൃഹനായകന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം ഇല്ലായിരുന്നു എന്നുവരികിലും ഗൃഹാന്തർഭാഗത്തിൽ നിന്നുണ്ടായ ക്ഷീണസ്വരത്തിലുള്ള ഒരു സ്വാഗതം 'മുരളി'യെ അങ്ങോട്ടു ക്ഷണിച്ചു. അദ്ദേഹം ആ മുറിക്കകത്തു പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ കണ്ടതായ കാഴ്ച ഏററവും അത്ഭുതാവഹമായിരുന്നു. തന്റെ പ്രിയ സ്നേഹിതന്റെ പ്രേമഭാജനമായ ആ ഭുവനൈകമോഹിനിയായ സൌന്ദര്യസർവ്വസ്വം അസ്ഥിമാത്രാവശേഷിതയായി ഒരു സോഫായിൽ കിടക്കുന്ന കാഴ്ച, മുരളീധരന്റെ സർവ്വശക്തികളേയും ക്ഷയിപ്പിച്ച് സ്തംഭനാവസ്ഥയിൽ എത്തിച്ചു. ഒരു കാലത്തു സൌന്ദര്യകാന്തിപ്രസരത്തെ പ്രവഹിപ്പിച്ചിരുന്ന കോമളാംഗിയായ സരളയുടെ, വാടിക്കരിഞ്ഞ മുഖകമലത്തിൽ കൃതാർത്ഥതാസൂചകമായ ഒരു നേരിയ മന്ദഹാസം വിളയാടി. അവളുടെ അഭീഷ്ടം സാധിച്ചതുപോലെ അവൾ ആനന്ദാതിരേകത്താൽ നിശ്ചലയായി സ്വല്പസമയം കിടന്നു. അവസാനം അവൾ വളരെ പണിപ്പെട്ടു മുരളിയോട്ട് ചിലതു ഉച്ചരിച്ചു. അതേ, അവൾ ഇത്രയും പറഞ്ഞു. “അല്ലയോ മഹാനുഭാവാ! അങ്ങ്........എന്റെ........സർവ്വാപ.....രാധ.....ങ്ങളും........ക്ഷമി....ക്കണേ.....അങ്ങയുടെ........നിഷ്കള.....കാനുരാ.....ഗാർച്ചനയെ........നിരസിച്ചു........എ.....ന്റെ........അപക്വ.....ബുദ്ധിയുടെ അവി....വേ.....കത്തിനു മാപ്പു.......തരണേ!......എ........എ........എന്റെ.....................”

സരളയുടെ ചുണ്ടുകൾ പിന്നേയും അനങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു; പക്ഷെ ഫലമുണ്ടായില്ല!

P. K. Kartha,
Class IV.

Our Exchanges

28th Sept. 1937 to 28th Feb. '38.

The following magazines have been received with thanks :—

1. The Govt. Victoria College Magazine, Palghat.
2. The Chronicle, Serampore College Magazine.
3. The Journal of Madras University.
4. The Govt. College Miscellany, Mangalore.
5. St. John's College Magazine, Agra.
6. The National College Magazine, Trichinopoly.
7. The Ewing Christian College Magazine, Allahabad.
8. Indiana, Benares City.
9. Kishori Rimen's Inter-College Magazine, Muttra.
10. The Pudukottai College Magazine, Pudukottai.
11. The Excelsior, St. Berchman's College, Changanacherry.
12. The Sunflower, Women's Christian College, Madras.
13. The Madras Christian College, Madras.
14. Caritas, St. Joseph's Apostolic Seminary, Alwaye.
15. The Old College, Trivandrum.
16. The American College Magazine, Madura.
17. The "Field" Madras All-sports Journal.

28th. Feb. '38.

Printed by Mr. C. V. Mathew, at the C. M. S. Press, Kottayam,
and published by Mr. T. I. Poonen, M. A., Managing Editor, U. C. College Magazine, Alwaye

Editorial Committee.

The Principal
T. I. Poonen, M. A. (*Editor, English Section, and Manager*)
D. P. Unni, M. A. (*Editor, Malayalam Section*)
V. M. Ittyerah, M. A., B. Litt.
C. P. Mathew, M. A.
K. Jacob, M. A.
A. Aravamudha Ayyangar, M. A.

Rate of Subscription :—Twelve annas per annum.